

§3. ПОЛІТИЧНІ РЕПРЕСІЇ ЯК ЗАСІБ ПРИДУШЕННЯ ІНАКОДУМСТВА

Непослідовність і обмеженість процесу десталінізації, хиткість і незавершеність демократичних перетворень другої половини 1950-х рр. в СРСР в цілому, і в Україні, зокрема, обумовили новий етап боротьби з будь-якими проявами інакодумства.

Вже через кілька місяців після XX з'їзду КПРС вищим політичним керівництвом були прийняті рішення, які не просто перетинали шлях до плюралізму думок і поглядів, а й націлювали партійні організації, силові структури на всляку протидію опозиційним настроям серед різних верств населення. Як приклад можна навести постанову ЦК КПРС "Про ворожі вилазки на зборах партійної організації теплотехнічної лабораторії Академії наук СРСР", а також лист ЦК КПРС від 19 грудня 1956 р. "Про посилення політичної роботи партійних організацій в масах і припинення вилазок антирадянських ворожих елементів"¹.

Характерно, що підготовка згаданих документів проходила за традиційною схемою, так голосно засудженою з трибуни XX з'їзду КПРС. Чого, зокрема варті додатки, зроблені до них першим секретарем ЦК КПУ Олексієм Кириченком, який декларував, що "...кожний комуніст повинен вести боротьбу за втілення в життя рішень партії та уряду проти всіх відступів від генеральної політики

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 24, спр. 4256.-Арк. 128-131.

партії, марксизму-ленінізму, проти демагогів, розповсюджувачів ворожих провокаційних чуток". В іншому випадку він пропонував "...підняти робітників на боротьбу проти ворожих елементів, всякого роду підбурювачів, провокаторів, демагогів, проти носіїв чужих нам поглядів і настроїв"¹.

Обговорення листа ЦК КПРС "Про посилення політичної роботи партійних організацій в масах і припинення вилазок антирадянських ворожих елементів" вилилось в гучну ідеологічну кампанію, під час якої зводились нанівець ті позитивні здобутки, досягнуті в процесі десталінізації країни, робилися реальні спроби реанімації теорії і практики сталінізму.

Саме так сприйняли кампанію по обговоренню листа низові партійні організації. Завідувач відділом партійних органів ЦК КПРС по РРФСР В.Чураєв 21 лютого 1957 р. повідомляв вище політичне керівництво про деякі "антипартійні" вислови окремих комуністів. Зокрема його увагу привернула заява конструктора Ярославського автозаводу Кисельова про те, що "...лист зачитаний таким тоном і з такими натяками - або замовкніть, або будемо саджати"².

Прораб Лівобережного виробничого району Куйбишевської ГЕС, член партійного бюро підприємства Зеленов на партійних зборах, присвячених обговоренню листа ЦК КПРС, висловив думку, що "керівники партії і уряду щось піднаплутали з критикою культу особи Сталіна, спочатку засудили його, а тепер знову почали вихвалити"³.

Марно намагався з'ясувати на партійних зборах в Херсонському морському порту боцман портової території, комуніст з двадцятип'ятирічним стажем, кавалер

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 24, спр. 4257.-Арк. 188.

² РДАНІ.-Ф. 89, пер. 6, спр. 6.-Арк. 66.

³ Там само.-Спр. 5.-Арк. 63.

двох бойових орденів Сергій Богдан в чому ж полягають "антирадянські вилазки" працівників теплотехнічної лабораторії Академії наук СРСР. Його відразу звинуватили в спробах ревізувати рішення ЦК КПРС і пояснили, що не можна вимагати переказу на партійних зборах виступів якихось "відщепенців"¹.

Важливу закономірність в зв'язку з постановою ЦК КПРС та відповідним листом вищого політичного керівництва помітив російський дисидент Михайло Молоствов, який зазначав, що протягом короткого періоду "відлиги" (лютий-листопад 1956 р.) політично мотивованих арештів, очевидно, не було, або в усякому разі відомості про них відсутні. Він наводить навіть версію про те, що весною 1956 р. була схвалена таємна партійно-урядова постанова про незастосування статті 58-10 КК РРФСР та аналогічних статей КК союзних республік, яка діяла до появи в грудні 1956 р. директиви ЦК КПРС про посилення боротьби з "антирадянськими елементами"².

Спираючись на загальносоюзний матеріал, М. Молоствов, очевидно, мав певну рацію, однак, він не враховував специфіку України, де боротьба з українським буржуазним націоналізмом не спадала навіть в умовах політичної відлиги.

Можна припустити, що схвалені в грудні 1956 р. документи дозволили партійним організаціям, правоохоронним органам подолати породжену ХХ з'їздом розгубленість, націлили їх на рішучу боротьбу з нонконформістськими силами. Так, ЦК Компартії України настійно наполягав на включенні до листа ЦК КПРС фрагменту такого змісту: "...Партійні організації не завжди враховують ту обставину, що за останній час

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 24, спр. 4256.-Арк. 53-56.

² Звенья: Исторический альманах. - М., 1991.-Вып. 1.-С

повернулось з місць ув'язнення значне число осіб реабілітованих або відбувших термін покарання. Серед них є особи, особливо з числа буржуазних націоналістів, які ідейно не роззброїлись. ЦК КПРС вимагає від партійних та радянських органів і усіх партійних організацій посилити роботу серед осіб, що повернулися з місць ув'язнення, вивчати їх політичні настрої, посилити виховну роботу серед них, і вживати рішучі заходи до тих, котрі намагаються відновити свою минулу антирадянську діяльність"¹.

У відповідності з новими політичними реаліями формувалася і законодавча та нормативна база, яка значною мірою розширяла можливості владних структур в здійсненні політичних репресій. Йдеться, перш за все, про схвалення Закону СРСР від 25 грудня 1958 р. "Про кримінальну відповідальність за державні злочини", введення в кримінальні кодекси союзних республік сумнозвісної статті - "антирадянська агітація та пропаганда" (ст. 62 КК УРСР), численні інструкції та рекомендації КДБ при Раді Міністрів СРСР, Генеральної прокуратури СРСР, Верховного Суду СРСР, підвідомчих їм республіканських органів. Спираючись на них в своїй практичній діяльності, Комітет державної безпеки при Раді Міністрів УРСР зміг відрпортувати про ліквідацію лише за період з 1954-1959 рр. 183 націоналістичних та інших антирадянських організацій і груп, притягнення до кримінальної відповідальності 1879 осіб, вжиття профілактичних заходів щодо 1300 громадян.

Як особливе досягнення розцінювалось викриття органами держбезпеки 46 антирадянських груп з числа інтелігенції та молоді, які діяли в Київській, Харківській, Одеській, Вінницькій та інших областях і

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 24, спр. 4257.-Арк. 187.

налічували 245 учасників¹.

Не менш "ефективною" була діяльність спецслужб і в наступні чотири роки. За останніми підрахунками, здійсненими при допомозі заступника Голови Служби безпеки України, генерал-лейтенанта Володимира Пристайка, за політичними статтями в згаданий період було притягнуто до кримінальної відповідальності 219 осіб. Однак, і ці результати, як переконуємось, не влаштували московське керівництво.

КДБ при Раді Міністрів СРСР своїм наказом за № 00175 від 28 липня 1962 р. "Про посилення боротьби органів держбезпеки з ворожими проявами антирадянських елементів" вказував на наявність ще значної кількості антирадянських угруповань, численних випадків розповсюдження антирадянської літератури. Виходячи з цього, Комітетом держбезпеки при Раді Міністрів УРСР були розроблені спеціальні заходи по протидії ворожим елементам, затверджені постановою президії ЦК Компартії України від 11 жовтня 1962 р.²

Таким чином, політична відлига другої половини 50-х - початку 60-х р., процес реабілітації жертв незаконних репресій періоду сталінізму, супроводжувалися переслідуваннями інакодумців хоча і меншими за своїми масштабами, дещо іншими за спрямуванням, однак не менш сумнівними і аморальними.

Для придушення опозиції, насамперед українського національного руху, використовувались найжорсткіші санкції, передбачені кримінальним кодексом. Зокрема, активних учасників підпільної антирадянської організації "Український національний комітет" Богдана Грицину, Івана Ковалю було засуджено в січні 1962 р. до вищої міри покарання, всі інші їх товариші

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 16, спр. 85.-Арк. 248.

² Там само. - Спр. 109.-Арк. 428.

отримали від 10 до 15 років виправно-трудових таборів¹.

Не змилювалася радянська Фемида і над одним з організаторів Ходорівської нелегальної групи (Львівська обл.) Федором Процівим, засудженим до страти 7 травня 1962 року².

Тяжкі виробування випали на долю учасників інших підпільних антирадянських угруповань: "Спілки патріотів", "Союзу борців за національну Україну", "Української націоналістичної організації ім.С.Бандери", "Української національної партії", "Об'єднання", "Української робітничо-селянської спілки", "Платформи єдиного революційного фронту" та ін. Наприклад, Левко Лук'яненко ("УРСС") та Євген Гогусь ("УНП") судом першої інстанції були засуджені до смертної кари і лише після розгляду касаційних скарг отримали право на життя³.

Жорсткий контроль здійснювався не лише за конкретними діями і намірами окремих представників опозиційних сил, а й навіть над думками і настроями, що побутували серед населення. Зокрема, суворо каралися спроби власної оцінки подій і явищ в суспільному житті, діяльності керівних органів партії і держави, викладені в численних скаргах і заявах на адресу ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР, республіканських та місцевих організацій.

Наприклад, як антирадянський документ був кваліфікований лист від 7 січня 1957 р., направлений на адресу Голови Президії Верховної Ради СРСР К.Ворошилова слюсарем Хмельницького міськпромкомбінату Володимиром Паньковим, який різко критикував внутрішню і

¹ Архів УСБУ в Львівській обл.-Спр. 55371, т. 24.-Арк. 415-419.

² Там само.-Спр. 55627, т. 10.-Арк. 224 зв.-225.

³ Лук'яненко Л. Не дам загинуть Україні!... - С. 67; Архів УСБУ в Тернопільській обл. - Спр. 12428 - П, т. 2. - Арк. 269-273

зовнішню політику Радянської держави, покладав особисту відповідальність за всі негаразди в країні на М.С.Хрущова. Відвертість робітника обійшлася йому п'ятьма роками виправно-трудоих таборів з наступною трирічною поразкою в правах¹.

Приводом для порушення кримінальної справи проти вантажника Житомирської кондитерської фабрики Павла Смирнова послужили його два листи на ім'я Голови Президії Верховної Ради СРСР К.Ворошилова. В одному з них простий трудівник писав: "...Ось ви сидите в Кремлі і далі Кремля нічого не бачите і бачити не хочете... Не один раз я бував на парадах і слухав промови всяких там обласних діячів. Виходить, знаєте, такий собі пан в шкіряному пальто з каракулевим коміром і говорить: "...Товариші і так далі..." Подивився я на його животик, на шию, як у бика, на пальто і на свою побілілу по швам суконну пару, торкнувся своєї шиї та скосився на товариша, що стояв поруч у блискучо синій новій фуфайці та латаних чоботах, й так стало мені моторошно. Повернувся я і тихенько вийшов з юрби. А наздогін мені, як заклинання шамана, доносились слова каракулевого коміра про дружбу, рівність і братерство"².

Павла Смирнова намагалися захистити заступник прокурора УРСР Ардерихін, його помічник Осипенко, а також прокурор відділу по нагляду за слідством в органах держбезпеки Генеральної прокуратури СРСР Новіков, які пропонували згадану справу повернути на дослідження, або навіть припинити за недостатністю зібраних доказів. Однак, захищаючи честь мундира, в справу втрутився начальник УКДБ при Раді Міністрів УРСР по Житомирській області В.Голик, який у своєму листі від 5 жовтня 1957 р. до заступника завідувача адміністративним

¹ Архів УСБУ в Хмельницькій обл. - Спр. П - 11396. - Арк. 3, 22

² ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 24, спр. 4630.-Арк. 36.

відділом ЦК КПУ І.Дегтярьова назвав позицію прокурорських працівників "шкідливою", "спрямованою на притуплення боротьби органів КДБ і прокуратури з антирадянськими проявами" такою, що суперечить зверненню ЦК КПРС від 19 грудня 1956 р. "Про посилення політичної роботи парторганізацій в масах і припинення вилізок антирадянських ворожих елементів"¹.

Врешті-решт перемогла точка зору начальника УКДБ по Житомирській області, внаслідок чого вироком судової колегії в кримінальних справах Житомирського обласного суду від 15 січня 1958 р. Павло Смирнов був засуджений до позбавлення волі у виправно-трудовах таборах терміном на чотири роки з поразкою в правах на три роки².

Трьома роками виправно-трудовах таборів була покарана "порада" жителя с.Кудрівки Сосницького району Чернігівської області Миколи Лисича М.Хрущову піти у відставку з усіх вищих партійних та державних посад, взяти на себе відповідальність за ту сваволю, що чиниться в країні³.

Стільки ж років довелося відбувати покарання Леонідові Мозолевському з Житомирщини за "запрошення" М.Хрущову приїхати на Коростенщину і подивитись на власні очі в якому скрутному і принизливому становищі опинився український народ⁴.

Інший спосіб протесту обрав для себе сантехнік Солотвинської мехколони № 3 Богородчанського району Івано-Франківської області Гаврило Крук, який від імені "Керівного штабу політичної боротьби" розсилав листи з критикою радянського ладу передовикам виробництва,

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 24, спр. 4630.-Арк. 33.

² Архів УСБУ в Житомирській обл.-Спр. 29838-П.-Арк. 372.

³ Архів УСБУ в Чернігівській обл.-Спр. П-10262.-Арк. 16,

105.

⁴ Архів УСБУ в Житомирській обл.-Спр. 28826-П.-Арк. 2.

громадським діячам, випадковим адресатам. 14 квітня 1964 р. Івано-Франківський обласний суд засудив робітника до шести років виправно-трудових таборів суворого режиму¹.

Гучною назвою - "Комітет боротьби проти хрущовщини" підписував свої листи-протести на адресу президії ЦК КПРС анонім з Полтавщини. Будь-які спроби з'ясувати хто виступає від імені цієї загадкової організації виявились марними².

Характерно, що речовими доказами в храмах радянського правосуддя нерідко ставали не лише оприлюднені документи, заяви, звернення, а й найпотаємніші речі особистості - щоденники, приватні листи тощо. Зокрема, непрямою виявилось бажання студента історичного факультету Харківського державного університету Вячеслава Біркіна в 1956-1957 рр. вести власні щоденникові записи, писати вірші, листуватися з однодумцями, висловлювати нестандартні думки в колі товаришів. Так, в крайньому разі, вважала судова колегія Харківського обласного суду, яка 28 березня 1958 р. засудила молоду людину до чотирьох років позбавлення волі³.

В праві на власну думку було відмовлено також учаснику Великої Вітчизняної війни, кавалеру ордена "Червоної Зірки", інженеру-технологу Чистяківського електротехнічного заводу, студенту-заочнику філософського факультету Московського державного університету Валерію Шарину. За свої нотатки, присвячені аналізу становища в СРСР, вироком Донецького обласного суду він отримав чотири роки ув'язнення⁴.

¹ Архів УСБУ в Івано-Франківській обл.-Спр. 37215-П, т. 2.-Арк. 187-189.

² Архів УСБУ в Полтавській обл.-Спр. 11816-С.-Арк. 2.

³ Архів УСБУ в Харківській обл.-Спр. 034363-П.-Арк. 3, 214, 239-240.

⁴ Архів УСБУ в Донецькій обл.-Спр. 33442-ПФ.-Арк. 27, 44-44 зв., 205-205 зв.

Досить сумнівною виглядала кримінальна справа жителя с.Бабинці Борщівського району Тернопільської області, батька чотирьох дітей Михайла Слюсарчука, якого Тернопільський обласний суд 25 листопада 1958 р. за кілька критичних листів до родичів у США засудив до семи років ув'язнення у виправно-трудових таборах з поразкою в правах на п'ять років.

Оцінка ним наслідків примусової колективізації на західноукраїнських землях, що призвела до зубожіння місцевого населення, розцінювалась судом як "антирадянська агітація"¹.

За висновком Львівського обласного суду, скоїв тяжкий державний злочин науковий співробітник Центрального державного історичного архіву УРСР у Львові Омелян Камінський, висловивши в листах до рідних приватну думку про національні процеси в Україні. За подібне вільнодумство йому належало провести чотири роки у виправно-трудових таборах².

Спроби студента Івано-Франківського педінституту Володимира Андрушка довірити свої почуття поетичним рядкам були припинені Тернопільським обласним судом, який визначив початкуючому "поетові-націоналісту" покарання - п'ять років позбавлення волі у виправно-трудових таборах³.

В 1958 р. порушена кримінальна справа проти благочинного з Славутського району Хмельницької області Ігоря Іванова, який розповідав анекдоти антирадянського змісту.

В засудженні священика до семи років з наступною п'ятирічною поразкою в правах не останню роль відіграла його колишня приналежність до УАПЦ, яка

¹ Архів УСБУ в Тернопільській обл.-Спр. 13143-П.-Арк. 220.

² Архів УСБУ в Львівській обл.-Спр. П-28616.-Арк.2-4, 283-284.

активно діяла на тимчасово окупованій території¹.

Виконуючи доручення політичного керівництва по "викоріненню антирадянського елемента", органи держбезпеки широко використовували розгалужену агентурну мережу, яка охоплювала практично всі підприємства, організації, установи, невеликі населені пункти і здійснювала тотальний контроль за настроями населення. З 1957 р. в агентурній перевірці перебував художник заготівельної контори Козельщанської райспоживспілки, житель с.Ганівка Полтавської області Юрій Фесенко. Останній серед іншого висловлював негативні судження щодо зустрічі М.Хрущова з будівельниками Кременчуцької ГЕС, під час якої лідеру КПРС дорікалось за непродуманість дій в сфері внутрішньої політики².

Антирадянські висловлювання стали причиною шестирічного ув'язнення з наступною трирічною поразкою в правах різнораба рембудконтори з м.Бережани Тернопільської області Тимофія Ковальчука, який за твердженням органів КДБ протягом 1954-1957 рр. "систематично проводив антирадянську агітацію серед <місцевих> жителів..., зводив наклепи на становище робітничого класу в СРСР, колгоспний устрій, радянську демократію, керівників партії та радянського уряду..., вихваляв американський спосіб життя та висловлював надію на швидку зміну існуючого в СРСР ладу"³.

За антирадянську агітацію до різних термінів ув'язнення були засуджені в кінці 50-х - на початку 60-х рр. слюсар по ремонту паровозів ст.Львів Костянтин Панченко (7 років ВТТ і 2 роки поразки в правах)⁴,

¹ Архів УСБУ в Хмельницькій обл.-Спр. П-27566.-Арк. 2, 66, 285.

² ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 24, спр. 4537.-Арк. 95-97.

³ Архів УСБУ в Тернопільській обл.-Спр. 14208-П.-Арк. 205-208, 255.

⁴ Архів УСБУ в Львівській обл.-Спр. П-11040, т. 2.-Арк. 188-192.

працівник шахти ім.К.Маркса Донецької області Сергій Бутирський (5 років ВТТ суворого режиму)¹, робітник з м.Козельця Чернігівської області Микола Любенко (2 роки ВТТ)² та ін.

Тривалі терміни ув'язнення отримали також чимало громадян України, які намагалися привернути увагу суспільства до найбільш загострених і наболілих питань шляхом розповсюдження листівок і прокламацій. В лютому 1957 р. до п'яти років позбавлення волі був засуджений маркшейдер Яким Котов, який під час голосування кинув в урну для бюлетнів антирадянську прокламацію³.

Лише тяжка і невиліковна хвороба дозволила уникнути ув'язнення асистенту кафедри вищої математики Львівського лісотехнічного інституту Василю Овчарову, що розповсюджував листівки такого змісту: "Комунізм - ошуканство трудящих", "Геть віру в комунізм"⁴.

Водночас, не маючи пом'якшувальних обставин, потрапив за ґрати обхідник залізничних колій селища Куликівка Чернігівської області Дмитро Приймаченко, котрий 18 березня 1962 р. розклеїв на виборчій дільниці по виборах до Верховної Ради СРСР листівки, в яких писав: "Нам потрібна свобода! Нам потрібні вільні вибори!", "Партії себе не хвалять, а партія партійців тільки те й робить, що себе прославляє. Набридло слухати - аж нудить!.." Як речовий доказ був прилучений до справи і лист Д.Приймаченка до посла США в СРСР з різкою критикою ідеології і практики комунізму. За подібні злочини залізничник отримав шість років ВТТ⁵.

¹ Архів УСБУ в Донецькій обл.-Спр. 32666-ПФ.-Арк. 40.

² Архів УСБУ в Чернігівській обл.-Спр. 10319.-Арк. 4, 119, 218;

³ Архів УСБУ в Донецькій обл.-Спр. 32658-ПФ.-Арк. 2, 126.

⁴ Архів УСБУ в Львівській обл.-Спр. П-13271.-Арк. 159.

⁵ Архів УСБУ в Чернігівській обл.-Спр. П-14537.-Арк. 212; Павленко С. "І вся система комуністична - це система рабська"//Голос України.-1994.-22 квітня.

Не менш суворо каралися дії механіка науково-дослідного сектору Львівського політехнічного інституту Костянтина Федоринчука, що пошкодив портрет М.Хрущова. Вибух емоцій коштував йому п'ять років перебування у ВТТ¹.

Співставляючи наведені факти, можна помітити таку важливу закономірність як для країни в цілому, так і України зокрема. Йдеться про зростання з геометричною прогресією на початку 60-х рр. хвилі протесту, яка охопила практично всі регіони. Голова Комітету держбезпеки при Раді Міністрів СРСР Володимир Семичастний з тривогою повідомляв вище політичне керівництво про те, що лише в першому півріччі 1962 р. в СРСР було розповсюджено 7705 антирадянських листівок і анонімних листів, що майже вдвічі більше, ніж за цей же період 1961 р.

Значно розширилось і коло авторів, причетних до виготовлення і розповсюдження антирадянських документів. За неповними даними КДБ СРСР в 1962 р. таких нараховувалось 2522. Особливо хвилював політичне керівництво і органи держбезпеки приплив до опозиційно настроєних кіл значного числа осіб, які досі вважалися лояльними до режиму.

Серед тих, хто виготовляв і розповсюджував антирадянські документи знаходимо прізвище киянина, підполковника запасу, члена Спілки журналістів СРСР, позаштатного кореспондента газети "Ленинское знамя", члена КПРС П.Андреєва, члена Макарівського райкому партії Київської області, начальника відділу Київського вітамінного заводу, комуніста з більш як двадцятирічним стажем Б.Лоскутова та інших².

Необхідно відзначити, що розповсюдження антирадянських документів зростало незважаючи на чітко

¹ Архів УСБУ в Львівській обл.-Спр. П-21355.-Арк. 31, 240.

² РДАНИ.-Ф. 89, пер. 6, спр. 21.-Арк. 259, 261.

сплановані оперативно чекістські операції. Їх результатом стало виявлення лише в першому півріччі 1962 р. 1339 громадян, розповсюдивших 6726 антирадянських документів (5032 листівок, 1694 листи).

Серед встановлених: 364 - робітники; 192 - службовці; 210 - студенти та учні шкіл; 108 - особи без певних занять; 105 - пенсіонери; 60 - колгоспники. Більше 440 авторів поширених антирадянських документів мали середню та вищу освіту, близько 47% перебували у віці до 30 років¹.

Незважаючи на те, що вищезначені показники виведені на загальносоюзному матеріалі, вони були певною мірою характерними і для України, оскільки остання на той час посідала серед інших республік СРСР одне з перших місць по кількості розповсюджених антирадянських матеріалів.

Усунення М.Хрущова від влади на короткий час приглушило хвилю протестів. Країна перебувала в чеканні реальних практичних кроків нового політичного керівництва в сфері політики, економіки, духовного життя. Однак, не отримавши відповіді на поставлені питання, опозиційні сили знову пустилися у наступ.

Голова КДБ при Раді Міністрів СРСР В.Семичастний висловлював особливу стурбованість становищем в Україні де ядро і рушійну силу опозиції складала молодь². Одночасно спостерігалось певне зміщення акцентів у вимогах опозиційно настроєних сил. Якщо в кінці 50-х - на початку 60-х рр. домінували питання економічного характеру, то вже в першій половині 60-х рр. центр ваги впевнено переміщується в сферу національно-культурної політики.

Зневірившись в можливості державної підтримки відродження української мови і культури, переконавшись в

¹ РДАНІ.-Ф. 89. - Пер. 6, спр. 21.-Арк. 260.

² Там само. - Спр. 30.-Арк. 4.

офіційній спрямованості політики русифікації, кращі представники української інтелігенції, студентства, національно свідомого робітництва, селянства шукали і виробляли власні рецепти збереження великої та самобутньої нації. Останнє розцінювалось вищим політичним керівництвом і повністю підпорядкованими йому силовими структурами як прояв українського буржуазного націоналізму.

В фондах ЦК КПРС, ЦК Компартії України, місцевих партійних органів другої половини 60-80-х рр. знаходимо чимало яскравих документів, які визначали "генеральну лінію боротьби з українським буржуазним націоналізмом". У суворій відповідності з ними формувалася ідеологічна і правова база для переслідування активних учасників українського національного руху. Причому своєрідними координаторами усієї роботи, спрямованої проти інакодумства, залишались центральні та місцеві партійні органи, а також створені у відповідності з постановою ЦК КПРС від 17 червня 1967 року П'яте управління КДБ при Раді Міністрів СРСР, п'яті управління-відділи в територіальних органах держбезпеки¹.

Блискучим винаходом органів КДБ стало т.з. "профілакування" громадян, яке на практиці означало ніщо інше як їх залякування можливим застосуванням самих жорстких заходів, включаючи кримінальну відповідальність. Відомо, що лише в 1967 р. в СРСР в цілому таким чином було профілактовано 12155 осіб².

Великого значення "профілакуванню" надавав особисто голова КДБ при Раді Міністрів СРСР Юрій Андропов. Прагнучи підняти його на більш високий щабель, 11 жовтня 1972 р. він разом з Генеральним прокурором СРСР Романом Руденком виступив ініціатором

¹ РДАНІ.-Ф. 89. - Пер. 51, спр. 3.-Арк. 1.

² Там само. - Арк. 8.

прийняття Указу Президії Верховної Ради СРСР, яким органам КДБ дозволялося робити офіційне письмове попередження з вимогою "припинення політичної шкідливої діяльності та роз'ясненням наслідків, які може спричинити її продовження". Текст згаданого документу був схвалений політбюро ЦК КПРС 16 листопада 1972 р. і механічно проштампований Президією радянського парламенту 25 грудня 1972 р.¹.

У відповідності з вищезначеним Указом в СРСР офіційні застереження були оголошені близько шести тисячам громадян. Беручи до уваги, що приблизно третина злочинів за політичними статтями припадала на Україну, можна умовно припустити, що в республіці застереження органів КДБ отримало близько 2 тисяч осіб.

Дієвим профілакуванням громадян займалися і партійні організації республіки, які прикриваючись ідеями інтернаціоналізму бездумно викорінювали будь-які паростки національного, безжалісно випікали національні почуття з суспільної свідомості.

Зокрема, партійні комітети робили все можливе, щоб локалізувати будь-який вплив осередків українського національного руху, намагалися внести розкол в ряди інтелігенції. Наприклад, різного роду переслідувань зазнали не лише організатори Української робітничо-селянської спілки на чолі з Л.Лук'яненком, але й їх численні друзі, товариші по роботі, однодумці. Рішенням бюро Чернівецького обкому партії від 6 травня 1961 р. з КПРС "за політичну нестійкість", "приховування діяльності українських націоналістів" був виключений голова сільради с.Грозинці Хотинського району Олександр Серватинський. Очевидно, побоюючись подальших репресій, він був змушений залишити Батьківщину

¹ РДА Ні.-Ф. 89. - Пер. 25, спр. 41.-Арк. 1-5.

і податися в Джекказган Карагандинської області.

Бюро Мануїльського райкому партії "за втрату політичної пильності і зв'язок з антирадянською організацією українських націоналістів" позбавило партійного квитка і звільнило з роботи інструктора виконкому Хмельницької обласної Ради Ігоря Дуду.

В партійному та службовому порядку був також покараний вчитель середньої школи с.Лаврів Луцького району Волинської області Б.Кожемяченко, який "підтримував зв'язки з керівником націоналістичної групи Л.Лук'яненко"¹.

Своєрідним викликом українській інтелігенції послужила кампанія, влаштована в 1965 р. Львівським обкомом партії проти популярного в Україні журналу "Жовтень" та його редактора письменника Ростислава Братуня. Влаштоване 14 травня 1965 р. бюро обкому мало чим відрізнялося від аналогічних судилищ 20-30-х рр. Керівництво часопису звинувачувалось і в публікації ідейно невитриманих творів, і ствердженні тенденцій, несумісних з ленінськими принципами партійності і народності мистецтва. Головний режисер згаданого спектаклю, секретар обкому КПУ В.Маланчук, звинувачуючи Р.Братуня в смертних гріхах, категорично вимагав його звільнення з посади. Не допомогла навіть принципова позиція Спілки письменників України, що намагалася захистити і зберегти талановитий творчий колектив журналу. Опинившись в лещатах партійного керівництва, оргінальне видання врешті-решт втратило своє обличчя².

Нова широка антиукраїнська кампанія здійснювалася в республіці у відповідності з постановою президії ЦК КПУ від 11 травня 1966 р., прийнятої на основі інформачії Верховного Суду УРСР, Прокуратури УРСР та Комітету державної безпеки при Раді Міністрів УРСР

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 24, спр. 5323.-Арк. 19-22.

² Там само. - Спр.6001.-Арк. 62, 70-72.

про "пожвавлення націоналістичних елементів".

Сплановані вищим політичним керівництвом республіки заходи нагадували традиційні "чистки", вигадані більшовицькою партією для боротьби з проявами інакودумства.

Так, під безпосереднім контролем секретаря Івано-Франківського обкому партії Олександра Чернова весною 1966 р. були проведені збори професорсько-викладацького складу місцевого філіалу політехнічного інституту, на яких розпинали викладача іноземних мов І.Костинюка, що нібито попав під вплив свого колеги В.Мороза. Під тиском політичних проводирів слухняні партійні збори схвалили рішення просити Вчену раду Інституту відмінити своє рішення про обрання на посаду І.Костинюка, "який надалі не може виховувати студентів - майбутніх будівників комунізму". Одночасно було вирішено звільнити з роботи асистента кафедри вищої математики А.Половини, що обережно спробував захистити товариша по роботі¹.

За таким же сценарієм проходили збори Івано-Франківського педінституту, присвячені розгляду персональних справ викладачів А.Загоруйко та П.Арсенича, причетних до діяльності вже згадуваного В.Мороза. Якщо перший, посипавши голову попелом, повністю розкався у своїх вчинках, чим врятував себе від покарання, то другий намагався виправдати скоєне. Партійні збори ухвалили рішення про виключення Петра Арсенича з членів КПРС².

В с.Дуба Рожнятівського району Івано-Франківської області похапцем зібраний сход обговорював "негідну поведінку" вчителя місцевої школи В.Іванищина, який тісно спілкувався з "націоналістом"

¹ ЦДАГО України.Ф. 1, оп. 24, спр. 6160.-Арк. 46-47.

² Там само.

М.Озерним. Виявивши "гуманність", владні структури віддали педагога на поруки односельчан.

Згаданий сход мав своє органічне продовження. В усіх середніх та 8-річних школах області були проведені партійні збори, в ході яких викривалась "підступність ідеології українського буржуазного націоналізму", засуджувались погляди М.Озерного та В.Іванишина¹.

Свій внесок у викриття українського буржуазного націоналізму внесли відкриті партійні збори Івано-Франківських художньо-виробничих майстерень, що засудили митців Каравай, Турецького, Сопільника, Кувшинову, які підтримували дії заарештованого художника Панааса Заливахи.

На боротьбу з націоналізмом енергійно підняв громадськість Волинський обком КПУ. Комсомольські збори Луцького педагогічного інституту ім.Л.Українки рішуче відмежувалися від студенток 4 курсу історико-філологічного факультету Анатолії Панас і Лесі Ковальчук, які відвідували вечори, організовані Валентином Морозом та Дмитром Іващенко. За вимогою колишніх товаришів вони були позбавлені студентських та комсомольських квитків².

Особливо пристрасно проходила боротьба з українським буржуазним націоналізмом у Львівській області.

Зокрема, партійні збори обласних відділень Спілки письменників та Спілки художників піддали гострій критиці членів КПРС письменників Я.Стецюка, Р.Іваничука, Лучука, художника Є.Миська, що звернулися до обласного суду з проханням передати на поруки співробітника Львівського державного музею українського мистецтва Богдана Гориня.

¹ ЦДАГО України.Ф. 1, оп. 24, спр. 6160. - Арк. 48-49

² Там само . -Арк. 52.

В "чорному списку" знову опинилася редакція журналу "Жовтень", в якій готувався вищеозначений лист і здійснювався організований збір підписів¹.

Внаслідок "чистки" в Львівському державному університеті ім.І.Франка було увільнено з роботи завідувача методкабінету філологічного факультету Паньківа, завідувача кабінетом франкознавства Михайла Косіва, виключено з партії та університету студента 3 курсу факультету журналістики Ярослава Кендзьора. В Львівському сільськогосподарському інституті розгляд персональної справи викладача кафедри філософії та наукового комунізму Сандурського завершився виключенням його з членів КПРС та позбавленням права працювати з студентами².

Виключенням з КПРС та відлученням від улюбленої справи завершилось обговорення персональної справи наукового працівника Львівського державного історичного музею Г.Недашківської, поміченої в розповсюдженні самвидаву³.

В Тернопільській області, як довідуємось з інформації першого секретаря обкому КПУ Григорія Шевчука, партійні та комсомольські збори учбових закладів, установ і підприємств широко обговорювали націоналістичні вчинки своїх земляків - старшого наукового співробітника обласного краєзнавчого музею Ігоря Герети та випускника музичного училища Методія Чубатого. Про їх дієвість свідчить той факт, що молодий поет В.Ярмуш, який нібито під впливом Герети написав ряд антирадянських віршів, "відразу" взявся за роботу над поемою, присвяченою ленінському комсомолу⁴.

У Києві одним з перших зазнав удару такий осередок

¹ ЦДАГО України.Ф. 1, оп. 24, спр. 6160. - Арк. 69-70.

² Там само. - Арк. 72.

³ Там само.-Арк. 73.

⁴ Там само.-Арк. 88-89.

вільнодумства як Київський державний університет ім.Т.Г.Шевченка. Після відповідної роботи його стіни залишили доцент факультету журналістики М.Шестопал, студенти Парфенюк, Скорик, Васильчук, Мицик та інші.¹

Під безпосереднім контролем ЦК Компартії України проходила кампанія по викоріненню ідеології націоналізму в центральних установах, творчих спілках.

В Академії наук УРСР різного роду покарань зазнали М.Гуць, Л.Яценко (Інститут мистецтвознавства, фольклору та етнографії), Є.Пронюк (Інститут філософії), М.Коцюбинська, Ю.Бадзьо, С.Попель, І.Ющук (Інститут літератури), Є.Сверстюк (Інститут ботаніки), Р.Юськова (Інститут мікробіології), З.Франко (Інститут мовознавства), В.Завойський (Інститут геофізики), В.Пеньковський (Сектор держави та права), О.Щириця, В.Сазанський (Інститут геології)².

В Спілці письменників України ідеологічна проробка завершилась виключенням з КППС Ю.Назаренка, оголошенням суворої догани з занесенням до облікової картки І.Драчу, "громадським судом" членів СПУ І.Немировича, С.Тельнюка, Г.Бойка, І.Гончаренка, Ю.Петренка, Л.Костенко, Б.Антоненка-Давидовича, І.Дзюби, редактора видавництва "Дніпро" Доценка, друкарки газети "Література на Україна" Л.Мельник та інших.

Гострого осуду зазнала на зборах своїх колег по творчому цеху художниця Алла Горська. У неї буквально вивали визнання своєї провини і запевнення, що своєю працею по художньому оформленню м.Донецька, вона виправдає високе звання радянського митця³.

На партійних зборах Спілки кінематографістів УРСР деякі виступаючі (режисер С.Навроцький) були схильні

¹ ЦДАГО України.Ф. 1, оп. 24, спр. 6160. - Арк. 80-81.

² Там само. - Арк. 56-59.

³ Там само. - Арк. 78-79.

зарахувати до проявів націоналізму окремі самобутні твори Ю.Ілленка, С.Параджанова, Г.Осики. Лише принципова позиція кінорежисерів В.Івченка, М.Машенка, В.Денисенка, директора кіностудії ім.О.Довженка В.Цвіркунова, поета М.Вінграновського дозволила нейтралізувати виступи найбільш запопадливих "інтернаціоналістів"¹.

Таким чином, повністю використавши можливості місцевих партійних комітетів, первинних партійних організацій, вище політичне керівництво республіки, підбиваючи підсумки кампанії по боротьбі з проявами націоналізму, мало підстави констатувати що "...відповідні організації та установи намітили цілий ряд заходів, спрямованих на поліпшення ідейно-виховної роботи, піднесення рівня марксистсько-ленінського навчання. На партійних зборах і зборах колективів, в індивідуальних бесідах були викриті помилки в ідеологічній роботі, засуджені нездорові настрої. По відношенню до товаришів, прізвища яких згадувалися в доповідній* , було жито заходів..."².

Дещо іншої думки щодо ефективності здійснених заходів дотримувався, очевидно, всевидючий Комітет держбезпеки при Раді Міністрів УРСР, який весною 1969 р. знову інформував ЦК Компартії України про шумування серед української творчої інтелігенції. Пропозиції голови республіканського КДБ В.Нікітченка частково лягли в основу постанови ЦК КПУ від 3 березня 1969 р., яка вказувала творчим спілкам, особливо Спілці письменників України, на низький ідейний рівень мистецьких творів, ворожі випадки окремих творчих працівників проти партії і держави. Одним із

¹ ЦДАГО України.Ф. 1, оп. 24, спр. 6160. - Арк. 84-86.

* Верховного Суду УРСР, Прокуратури УРСР та КДБ при Раді Міністрів УРСР.

² ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 24, спр. 6160.-Арк. 16.

заходів, здійснених на виконання згаданої постанови, стала реорганізація секретаріату СПУ, який начебто не забезпечив належного керівництва письменницькою організацією¹.

Реалізувати настанови вищого політичного керівництва республіки поспішив Центральний комітет ЛКСМ України. 18 вересня 1969 р. секретаріат ЦК ЛКСМУ, розглянувши питання про публікацію у видавництві "Молодь" книги Івана Чендея "Березневий сніг", кваліфікував її як серйозну політичну помилку, оголосив догану заступнику головного редактора видавництва В.Близнецю, звільнив з роботи редактора видання Н.Тищенко².

Дещо пізніше, 26 вересня 1969 р. на серйозні недоліки в ідейно-художньому змісті журналу "Дніпро" було вказано секретаріатом ЦК ЛКСМУ його редактору Юрію Мушкетіку. Підставою для такої оцінки послужила публікація в часописі повістей В.Лігостова "Подорож до Ельдорадо", Г.Колісника "Полечко-поле", оповідань М.Олійника "Місцевий історик", Б.Антоненка-Давидовича "Спокуса", В.Захарченка "Не хочу казки", В.Яворівського "Ніч з вибитими вікнами" та інших поетичних і прозових творів³.

Справа журналу "Дніпро" знову сплила на поверхню весною 1971 р., коли Ю.Мушкетик вмістив в четвертому числі часопису рецензію І.Дзюби "Уважність до життя" на збірку оповідань А.Дімарова "Зінське щеня". Зусиллями працівників комбінату друку "Радянська Україна" і учнів поліграфічного училища аркуші з крамольною публікацією буквально за лічені години були вилучені з вже надрукованого і зброшурованого видання, а сам Юрій Мушкетик позбувся посади головного редактора.

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 24, спр. 6160. - Арк. 16-19.

² Там само. - Оп. 25, спр. 183.-Арк. 34-36.

³ Там само.-Арк. 37, 45-50.

Вся згадана акція здійснювалась з ініціативи і під безпосереднім контролем КДБ при Раді Міністрів УРСР¹.

Необхідно відзначити, що специфіка роботи Комітету держбезпеки України полягала в тому, що інформуючи політбюро ЦК КПУ про серйозні ідеологічні прориви, він не забував надсилати відповідну інформацію і своєму союзному керівництву. Надходили відомості до Москви і іншими каналами, зокрема, за допомогою добре відомого і виправданого в роки радянської влади засобу - анонімних листів.

В одному з них, гучно підписаному "Старі комуністи-літератори", прямо задавались питання: "До якої пори ця вакханалія на ідеологічному фронті Української РСР буде продовжуватися? Коли врешті-решт буде наведений більшовицький порядок? Просимо глибоко, з опитуванням народу перевірити стан ідеологічної роботи в Україні"².

Так поступово в Москві складалася думка про серйозні ідеологічні помилки і прорахунки з боку керівництва республікою.

Не останню роль в роздмухуванні "українського буржуазного націоналізму", як довідуємось з сучасних публікацій, зіграли спроби апарату ЦК КПРС обмежити вплив "українського угруповання" у вищих ешелонах влади³.

Перший нищівний удар по ідеологічному апарату ЦК КПУ нанесла газета "Правда", яка 16 грудня 1965 р. без традиційного погодження з керівництвом республіканської парторганізації опублікувала статтю секретаря Львівського обкому партії В.Маланчука

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1. - Оп. 25,спр. 513.-Арк. 5-6.

² Там само. - Оп. 24,спр. 6160.-Арк. 111.

³ Баграмов Е.А. Как делалась национальная политика. Воспоминания консультанта ЦК КПСС//Независимая газета.-1992.-24 января.

"Сила великої дружбы". В ній нищівно таврувалися "рецидиви українського націоналізму". Причому, це був не просто випад, а справжній виклик керівництву ЦК КПУ, яке начебто прогавило симптоми злоякісної і невиліковної хвороби.

Зібрані воєдино подібні прорахунки призвели до зміщення в березні 1968 р. з посади секретаря ЦК КПУ з ідеологічних питань Андрія Скаби. Причому лише чотири роки утримався після цього на своїх позиціях П.Шелест.

В травні 1972 р. його звільнили від обов'язків першого секретаря ЦК КПУ і перевели на малозначущу посаду заступника Голови Ради Міністрів СРСР.

Дещо пізніше, з метою остаточної дискредитації П.Шелеста як політика, була інспірована кампанія проти його книги "Україно наша радянська". В основу спеціальної постанови ЦК КПУ стосовно згаданої праці була покладена доповідна записка директора Інституту літератури АН УРСР академіка АН УРСР М.Шамоти, академіка - секретаря Відділення економіки, історії, філософії та права АН УРСР, академіка АН УРСР Б.Бабія, заступника директора Інституту історії АН УРСР, члена-кореспондента АН УРСР А.Шевелева, в якій говорилося про серйозні методологічні помилки автора.

Політбюро ЦК КПУ відзначило, що книга "Україно наша радянська" з ряду важливих принципових питань відходить від партійних, класових позицій. В ній не дається чіткого класового аналізу і оцінки окремих історичних явищ, ідеалізується українське козацтво і Запорізька Січ, не показані гострота і складність класової боротьби в Україні у післяжовтневий період, боротьба партії за чистоту і боєздатність своїх рядів, проти

ухилів від ленінської генеральної лінії, в тому числі, ухилів в національному питанні¹.

Навіть побіжно знайомлячись з книгою колишнього першого секретаря ЦК КПУ, можна переконатися, що ця цілком посередня праця не заслуговувала такої суворі критичної оцінки і була використана лише як привід для відкритого шельмування автора.

В останніх своїх інтерв'ю, опублікованих щоденникових записів, П.Шелест намагається представити себе у вигляді безвинної жертви колишнього режиму, який не вибачив йому націонал-ухильницьких настроїв.

Однак, на тлі масових переслідувань української інтелігенції, нищення численних паростків самобутньої національної культури, подібні твердження виглядають явним перебільшенням².

Зміщення П.Шелеста і заміна його більш несперечливим В.Щербицьким призвело до подальших кадрових змін, які здійснювались під приводом "оздоровлення апарату ЦК КПУ". Так на жовтневому (1972 р.) пленумі ЦК КПУ був увільнений від обов'язків секретаря ЦК КПУ з ідеологічних питань Ф.Овчаренко. Обумовлюючи необхідність такого кроку, В.Щербицький відзначав, що Ф.Овчаренко "...з покладеними на нього обов'язками справляється незадовільно. З ряду питань ідеологічної роботи займав нечіткі позиції, виявляв непослідовність і навіть безпринциповість, за що піддавався критиці на ХХІV з'їзді Компартії України і на пленумах ЦК... Маючи на увазі всі ці обставини, політбюро ЦК прийшло до висновку про необхідність зміцнити керівництво цією діяльною роботи"³.

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 16, спр. 166.-Арк. 9.

² Шелест П.Ю. "Пишаюсь тим, що брав посильну участь..." Інтерв'ю з колишнім першим секретарем ЦК Компартії України//Київська правда.-1988.-2 вересня; Шелест П. ...Да не судимы будете. Дневниковые записи...-С. 517-526.

³ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 2, спр. 32.-Арк. 242.

Наступний рядок в переліку зміщених партійних керівників зайняв завідувач відділом культури ЦК КПУ П.Федченко. Як довідуємось з поданих в ЦК КПУ матеріалів, йому ставилось в провину примиренське ставлення до ідейно-політичних помилок в творчості ряду літераторів і митців, проявів націоналізму та національної обмеженості тощо. "Поява ряду художніх творів і фільмів, - говорилося в документі, - з серйозними ідейними прорахунками, зміщеннями, засміченість репертуару театрів, мистецьких та культурно-освітніх закладів низькопробними ідейно невитриманими творами свідчили про відсутність належного контролю та спрямування літературно-мистецького процесу в республіці. На ключових посадах в творчих спілках, в мистецьких закладах, редакціях літературних журналів виявились особи з сумнівними, або ж ворожими поглядами, ряд з них використовували ці посади для активного насадження націоналістичних поглядів та національної обмеженості..."¹

За своєю лексикою цитований документ дуже відрізнявся від попередніх, підготовлених апаратом ЦК КПУ. Це й не дивно, оскільки він належав перу новообраного в жовтні 1972 р. секретаря ЦК КПУ з ідеології Валентина Маланчука. Призначення останнього на ключову ідеологічну посаду означало на практиці розгул реакції, політичних репресій, рішуче придушення всього нового, несхожого, нетрадиційного.

Вже з перших кроків перебування на високій партійній посаді В.Маланчук всіляко прагнув підтвердити свою репутацію "патріота-інтернаціоналіста". Тому рішуче взявся він за ліквідацію навіть тих незначних здобутків, здійснених з ініціативи української інтелігенції в сфері національно-культурної політики 50-60-х рр.

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 10, спр. 1475.-Арк. 129.

Наявні документи дозволяють твердити, що в першій половині 70-х рр. проводився спланований в ідеологічних відділах ЦК КПУ справжній погром наукових установ, творчих Спілок, громадських організацій.

В кінці 1972 р. виникла "справа" Інституту археології. Його директор, член-кореспондент Федір Шевченко, провідні наукові співробітники - Петро Толочко, Володимир Баран та інші звинувачувались в допущенні цілого ряду "історичних, методологічних і теоретичних помилок". Спроба вчених поновити щорічник "Київська старовина" розцінювалась в ЦК КПУ як прояв націоналізму, оскільки в ньому "...не висвітлювався зв'язок київських матеріалів з пам'ятниками Північної та Північно-Східної Русі". Дратувала партапаратників і сама назва щорічника, яка нібито "повторювала назву дореволюційного журналу буржуазно-ліберального напрямку"¹.

Жорсткій, здебільшого необгрунтованій критиці був також підданий відомий український археолог І.Г.Шовкопляс за бібліографічний покажчик "Розвиток радянської археології на Україні" (1917-1966 рр.) Провина шанованого вченого полягала в тому, що він осмілився згадати у виданні "небажані імена" - Івана Багряного, Аркадія Любченка, Івана Огієнка, Олександра Оглоблина, Наталії Полонської-Василенко, Романа Смаль-Стоцького, Дмитра Солов'я, Панаса Феденка, Василя Чапленка, Костянтина Штепи².

Кілька разів розглядалося питання, пов'язані з діяльністю Інституту філософії АН УРСР на засіданнях політбюро і секретаріату ЦК КПУ. Внаслідок "оздоровлення" морального клімату наукового колективу були звільнені з роботи Сергій Кудря, Василь Вишневець, Світлана Кириченко, Вікторія Цимбал, Федір Конак, Володимир

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 867.-Арк. 160-166.

² Там само.-Арк. 184-188.

Жмир, Микола Роженко¹.

У квітні 1973 р. В.Маланчук доповідав у ЦК КПРС про викриття групи націоналістів в Інституті мистецтвознавства, фольклору та етнографії ім.М.Рильського. Провина вчених полягала в тому, що вони підготували і видали бібліографічний покажчик "Українське радянське карпатознавство", складений старшим науковим співробітником Яковом Прилипком під редакцією заступника директора Інституту, кандидата історичних наук Василя Зінича.

Як виявилось, в покажчику, поряд з творами радянських вчених, були подані праці "махрових українських буржуазних націоналістів" - Володимира Кубійовича, Сергія Єфремова, Вадима Щербаківського, Катерини Грушевської та інших.

Скрупульозно зібрані компрометуючі матеріали на науковців 28 березня 1973 р. розглянуло бюро Київського обкому партії. "За втрату політичної пильності, відхід від класових позицій в оцінці робіт українських націоналістів" відповідальний редактор покажчика В.Зінич був виключений з КПРС, а директору Інституту, члену-кореспонденту АН України Миколі Сиваченку оголошувалась сувора догана з занесенням до облікової картки. Обидва вони звільнялись з роботи².

Повідомляючи ЦК КПРС про суттєві хиби в діяльності Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії ім.М.Рильського, В.Маланчук просив доручити уважніше переглянути виданий у Москві "Карпатский сборник", який начебто також мав серйозні огріхи³.

Надалі, щоб уникнути подібних випадків із згадками

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 17, спр. 127.-Арк. 35; Проти рожна//України.-1990.-№ 16.- С. 15.

² Там само. - Оп. 25, спр. 867.-Арк. 109-111, 113-115; Оп. 10,³ спр. 1314-Арк. 38-51.

³Там само.-Арк. 106-107.

в науковій літературі "небажаних осіб", було прийняте "соломонове рішення" - раз і назавжди вилучити їх твори з бібліотечних фондів. Більше того, начальник Головного управління по охороні державних таємниць у пресі при Раді Міністрів УРСР М.Поздняков просив В.Маланчука доручити Державному комітету Ради Міністрів УРСР по телебаченню і радіомовленню, Державному комітету Ради Міністрів УРСР в справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, Міністерству культури УРСР та творчим спілкам переглянути твори образотворчого мистецтва, кіно та телефільми, записи пісень, п'єси та інше, з тим, щоб вилучити матеріали, в яких в позитивному плані згадуються політично скомпрометовані особи.

В діяльності політичної цензури не обходилося без курйозів. Так, з проспекту фотоальбому "Герої боротьби за владу Рад на Україні" були вилучені фотокартки А.С.Бубнова, оскільки він у свій час належав до лівих комуністів, а також голови уряду України П.П.Любченка, який входив раніше до партії боротьбистів. Таким чином, переглядалася діяльність не лише окремих діячих осіб в історії України, а переписувалась, перелицьовувалась, фальсифікувалася історія України.

Під жорстким пресом ідеології опинився Інститут історії АН УРСР. В його стінах не знайшлося можливості для обговорення цікавої за своїм задумом, хоча і дещо полемічної статті М.Брайчевського "Приєднання чи возз'єднання", яка відразу була віднесена до розряду "антирадянських". Після видання згаданої праці за кордоном її автор піддався переслідуванням, обмежувався в друці тощо.

В 1972 р. була звільнена з роботи кандидат історичних наук Олена Апанович, яка досліджувала проблеми соціального розвитку, громадсько-політичних рухів, військової історії XVI-XVIII ст. В тому ж році була зму-

шена залишити Інститут кандидат історичних наук Олена Компан, якій лише після восьмимісячного безробіття вдалося влаштуватися на роботу у відділ рукописів Центральної наукової бібліотеки АН УРСР¹.

Зазнала переслідувань відомий історик та письменниця Раїса Іванченко (Іванова), що вивчала суспільно-політичні погляди М. Драгоманова. Її наукові праці та художні твори, зокрема, роман "Клятва", стали предметом, скерованої вищим партапаратом, необгрунтованої критики.

Значною мірою обмежувався в роботі великий поборник козацької старовини Микола Киценко. Бюро Запорізького обкому партії протягом першої половини 70-х рр. знайшло можливість тричі розглянути питання про його роботи "Запоріжжя в бурях революції" та "Хортиця в героїці та легендах" і прийняти рішення про вилучення їх з книжкових магазинів та бібліотек області як таких, що не сприяють вихованню трудящих в дусі радянського патріотизму та пролетарського інтернаціоналізму².

Як переконаємося, в першій половині 70-х рр. жодний випадок проти системи, жодний вияв інакодумства просто нестандартний погляд на загальновідомі речі не залишалися безкарними.

Так, негативну оцінку вищого політичного керівництва отримав творчий вечір Віталія Коротича 16 грудня 1973 р. в Колонному залі Київської державної філармонії, оскільки поет та виконавці його творів ознайомили аудиторію з віршами, що друкувалися за кордоном. Поведінку літератора 31 січня 1974 р. розглянув партком СПУ, який оголосив йому партійну

¹ Козуля О. Жінки в історії України: -К., 1993.-С. 209-212; Дмитрієнко М. Штрихи до портрета історика-сучасника//Під знаком Клію. На пошану Олени Апанович. - Дніпропетровськ, 1995.- С. 12.

² ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 867.-Арк. 137-146; Кириченко С. Посмертний лауреат//Краєзнавство.-1993.-№ 1.-С. 25-27.

догану. Суворі покарання отримали також керівники Київської державної філармонії¹.

Функції літературного критика перебрав на себе Черкаський обком партії, що за дорученням ЦК Компартії України розглянув персональну справу письменника Миколи Негоди, який нібито в своєму романі "Холодний яр" припустився "значних ідейно-художніх прорухунків..."².

Від суворого покарання М.Негоду врятувало лише те, що свого часу, 15 квітня 1965 р., він виступив у газеті "Радянська Україна" з статтею "Еверест підлості", в якій необгрунтовано таврувались ті, хто передав щоденник померлого Василя Симоненка за кордон. Виходячи з цього завідувач сектором ЦК КПУ Володимир Бровченко висловлював побоювання, що "критика письменника у відкритій пресі викличе відповідну, небажану для нас реакцію з боку наших ворогів"³.

Аналізуючи документальні матеріали досліджуваного періоду, можна переконатися, що в середовищі творчої інтелігенції поступово складалося коло осіб, яке розглядалося владними структурами як "політично неблагонадійні".

З інформації КДБ при Раді Міністрів УРСР ЦК КП України довідуємось, що до числа політично неблагонадійних осіб було занесено письменника Сергія Плачнду. Суттєві збочення були виявлені в його книжці "Неопалима купина", виданій разом з Ю.Калиниченком в 1968 р., літературному записі документальної повісті Героя Радянського Союзу Г.Балицького "Війна вночі", збірці повістей і оповідань "Ніч перед стартом"⁴.

Викликали сумнів політичного керівництва та

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 867.-Арк. 61-65.

² Там само.-Спр. 659.-Арк. 21.

³ Там само.-Арк. 20.

⁴ Там само. - Арк. 17-18.

спецслужб і громадські вчинки Сергія Плачинди. Зокрема, не залишились непоміченими різко критичні зауваження на адресу правлячого режиму, що прозвучали з вуст Сергія Плачинди, Івана Драча, Ліни Костенко, Михайлини Коцюбинської на поминках письменника Володимира Підпалова.

В зв'язку з цим ЦК Компартії України рекомендував керівництву Київської письменницької організації вжити заходів до підвищення відповідальності членів Спілки за ідейно-художню спрямованість творчості і громадську поведінку, зобов'язав принципово обговорити вчинки членів СПУ, причетних до згаданого інциденту. Директору кіностудії ім.О.Довженка доручалось вирішити питання про доцільність використання І.Драча на посаді члена сценарної майстерні кіностудії¹.

Для того, щоб тримати у вузді непокірних літераторів, компрометуючі матеріали збирались практично на всіх провідних письменників. Наприклад, Олексій Ватченко поширював серед членів політбюро ЦК КПУ брудну анонімку, в якій містилися не до кінця перевірені, а то й просто вигадані компромати на майстрів літературного цеху. Ось як виглядала ця підручна картошка:

Микола Зарудний. Драматург, один з секретарів Спілки письменників. До війни - журналіст, в роки війни співпрацював з окупантами, виступав у їхніх газетах з антирадянськими статтями.

Павло Загребельний. Секретар Спілки письменників, права рука О.Гончара. Під час війни здався в полон і що там робив, пояснити, зрозуміло, не міг.

Іван Драч. Один з членів президії Спілки. Поет-декадент. Був виключений з університету за участь у підпільному літературному гуртку, де культивувались

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 869.-Арк. 67-70.

націоналістичні настрої і заперечувався соціалістичний реалізм в мистецтві.

Василь Козаченко. Секретар парткому Спілки письменників, в недавньому минулому один з секретарів СПУ. Під час війни залишив частину і повернувся у своє село, де жив до приходу радянських військ. Всі розмови про якусь участь в партизанському русі заперечують його ж односельчани.

Юрій Збанацький. Секретар Спілки письменників, людина з сумнівним минулим. Недостойно вів себе в роки німецької окупації, співробітничав з окупантами.

Дмитро Павличко. Один з секретарів Спілки, з Західної України. Належав до бандерівського підпілля. Мав кличку "Сокірець". Останнім часом частіше з'являються в його творчості націоналістичні мотиви. Палкий захисник Гончарового "Собору"¹.

Характерно, що для компрометації Дмитра Павличка чимало зусиль доклав кандидат в члени політбюро ЦК КПУ, голова партійної комісії при ЦК Компартії України Іван Грушецький.

В підписаній ним доповідній записці Д.Павличку ставили в провину і впорядкування збірки поезій Богдана - Ігоря Антонича "Пісня про незнищеність матері", і написання полум'яних поетичних рядків на захист рідної мови та культури, і надмірне захоплення "Собором", і участь у "молодіжній запасній сотні УПА" під псевдо "Граб". Все це давало підстави зробити висновок про те, "...що і у своїй творчості, і в поведінці Павличко став до деякої міри людиною, навколо якої гуртуються нездорові, націоналістично настроєні елементи, як у середовищі СПУ, так і навколо неї"².

В аннали вищого політичного керівництва та

---

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 127.-Арк. 44-49 зв.

² Там само. - Спр. 217.-Арк. 2-9.

спецслужб були вписані також й інші "негідні" вчинки українських письменників. Зокрема, С.Тельнюку не могли вибачити його участь у відзначенні в м.Боярка Києво-Святошинського району 43 роковин смерті Володимира Самійленка¹, Анатолію Шевченку, Борису Олійнику - їх протест проти шовіністичної за змістом статті "Второй родной"² під час літературного вечора в Ніжинському педагогічному інституті ім.М.Гоголя³. "Злочин" деяких митців полягав в тому, що останні не маючи змоги з різних причин представити власні твори вітчизняній аудиторії апелювали до зарубіжних видавництв, засобів масової інформації, виконавських колективів. Саме за це був виключений з Спілки композиторів України Валентин Сільвестров, до якого визнання прийшло далеко від батьківщини⁴.

Внаслідок нонконформістської позиції у виключно складних умовах доводилося жити і працювати в Києві Віктору Некрасову. В інтерв'ю газеті "Нью-Йорк таймс" 12 березня 1974 р. письменник розповів, що йому відмовляють в публікації робіт, доки він не візьме участі в засудженні О.Солженіцина, А.Сахарова. "Мені говорили, інколи з посмішкою, - ділився враженнями тричі поранений ветеран війни, - що настав час сказати людям, на якій стороні барикад я стою"⁵.

Повсякденні знущання різного рівня чиновників змусили В.Некрасова особисто звернутися до Генерального секретаря ЦК КПРС Л.Брежнєва: "Умови мого життя - писав він радянському партійному лідеру, - за останні роки склалися таким чином, що я повністю позбавлений можливості працювати.

Ось факти, в травні 1973 р. я був виключений з партії,

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 64.-Арк. 51-52.

² Известия.-1968.-4 декабля.

³ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 183.-Арк. 57-59.

⁴ Там само. - Оп. 10, спр. 1065.-Арк. 48.

⁵ Там само. - Оп. 25, спр. 1044.-Арк. 55.

в яку вступив 30 років назад в розпалі боїв в Сталінграді - про обставини цього виключення я свого часу вам писав. Два роки тому, в березні 1972 р. була накладена заборона на видання двотомника моїх творів в Держполітвидаві. З тих пір дорога до читача мені закрита. Важко звичайно змиритися з думкою, що письменника, свого часу відзначеного Державною премією за повість "В окопах Сталінграду", книги якого видані більш ніж 120 виданнями, тридцятьма мовами світу, повністю припинили друкувати... Я би міг в цьому листі перераховувати все те корисне, що я, на мій погляд, зробив для своєї Батьківщини, але все це, як я бачу, до уваги не береться. Я став невгодний. Кому - не знаю. Але зносити більше образи не можу. Я змушений піти на крок, на який я ніколи б за інших умов не наважився б. Я хочу отримати дозвіл на виїзд з країни терміном на 2 роки"¹.

Перш ніж дозволити Некрасову залишити територію СРСР, його всіляко обливали брудом на сторінках союзних і республіканських видань, безпідставно компрометували в очах зарубіжних і радянських читачів.

Аналогічним чином, переслідували Б.Антоненка-Давидовича. Статтю І.Подольна "Літератор в ролі жебрака" з нападками на старійшину літературного цеху України редагували члени і кандидати в члени політбюро ЦК КП України².

Зрозуміло, звести різних за віком, світоглядом, естетичними уподобаннями творчих працівників до єдиного спільного знаменника, змусити їх творити "за покликом своїх сердець, які б належали партії", було завданням не з легких.

Тому в апараті секретаря ЦК з ідеології народжувались одна за одною постанови, які мали сприяти "проведенню певної роботи по усуненню істотних зміщень

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 1044. -Арк. 69-71.

² Там само. - Спр. 877.-Арк. 85-90.

у здійсненні національної політики в галузі культури, виправленню серйозних упущень в питаннях інтернаціонального виховання, дотримання принципу класового підходу до суспільних явищ минулого і сучасного".

Лише за півроку свого перебування на посту секретаря ЦК В.Маланчук ініціював і подав на розгляд вищого політичного керівництва ряд постанов, пов'язаних з патріотичним і інтернаціональним вихованням творчої інтелігенції. Серед них: "Про політичну роботу видавництва "Дніпро" (16.01.1973 р.), "Про заходи по поліпшенню роботи Державного театру опери та балету УРСР імені Т.Г.Шевченка" (12.06.1973 р.), "Про недоліки в роботі харківського відділення Спілки письменників України, редакції журналу "Прапор" і видавництва "Прапор" (26.06.1973 р.) та інші¹.

На основі цих та інших партійних документів, як відзначав сам В.Маланчук, було відлучено від роботи ряд провідних вчених, позбавлено можливостей реально впливати на творчий процес відомих діячів української культури, "...переглянуті, скориговані поточні та перспективні плани видавництв, наукових закладів, організацій і підприємств системи Держкіно, Міністерства культури, Державного комітету по телебаченню і радіомовленню, творчих спілок і товариств. Внесено зміни і уточнення до планів спорудження пам'ятників і монументів, будівництва музеїв під відкритим небом (с.Пирогове, о.Хортиця), організації історико-культурних комплексів"².

Однак і цей широкий комплекс заходів здавався командуючому ідеологічним фронтом України явно недостатнім.

В зв'язку з цим, у вересні 1973 р. В.Маланчук звернувся до політбюро ЦК КПУ з листом "Про деякі питання

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 869.-Арк. 2.

² Там само.

роботи з творчою інтелігенцією республіки"¹, який являв собою класичний зразок партійного керівництва творчою інтелігенцією. В ньому пропонувалося провести суттєві кадрові зміни у керівництві творчих Спілок, громадських організацій, висунути на ключові посади "ідейно зрілих літераторів і митців", налагодити чітку систему марксистсько-ленінського навчання творчих працівників, активно стимулювати висвітлення в літературі і мистецтві тем дружби народів СРСР, союзу робітничого класу і селянства.

Реалізація цих та інших заходів, наголошував В.Маланчук, давала підстави "очікувати появи ряду значних творів літератури і мистецтва".

Історикам, напевно, ще належить об'єктивно оцінити стиль роботи В.Маланчука з творчою інтелігенцією республіки. Та вже сьогодні можна назвати його невід'ємні складові - нівелювання особистості, зневага до таланту, відверте ігнорування духовних потреб суспільства.

Подібні підходи визначили долю голови Львівського обласного телерадіокомітету І.Петрива, всебічну діяльність якого в 1973 р. перевіряла представницька комісія на чолі з консультантом відділу пропаганди і агітації ЦК Компартії України І.Маковійчуком. Остання звернула свою увагу на наявність в програмах місцевого радіо виконання окремих творів Ігоря Калинця, тематичної передачі про композитора, автора національного гімну Михайла Вербицького, інтерв'ю з канадським громадянином Ф.Лакустою, що за власні кошти створив за короткий час самобутній музей під відкритим небом "Канадсько-українське село".

Категоричне заперечення комісії викликали поради

---

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 869.-Арк. 2-9.

І.Петрива своїм підлеглим частіше спілкуватися українською мовою в робочий час.

Занепокоєння київських ідеологів викликала "засміченість" обласного телерадіокомітету націоналістично настроєними особами або фахівцями з сумнівним минулим. Зокрема, вони вказали на недоцільність використання на згаданій ділянці роботи редактора літературно-художніх передач В.Глинчака, що підтримував зв'язки з І.Калинцем, П.Заливахою, братами Горинями, режисера телебачення О.Гереновича, засудженого в 1949 р. на двадцять років позбавлення волі, режисера телебачення О.Господарського, причетного до "Виховної спілки української молоді", старшого редактора музичних передач О.Паламарчук, чий батько, проживаючи в Польщі, виступив одним з організаторів місцевого допомогового комітету. Не викликали довіри комісії також літератори В.Яворівський та С.Кудлик, редактор В.Шалайський, оператор Б.Гундяк, режисери В.Робочек та Р.Олексів¹.

Спируючись на довідку своїх посланців, В.Маланчук особисто доручив першому секретареві Львівського обкому КПУ В.Куцеволу та голові Держтелерадіо УРСР М.Скачку "вжити заходів для зміцнення керівництва телерадіокомітету, підвищення ролі партійної організації..., зробити відповідні висновки"².

Свої конкретні висновки щодо старшого викладача кафедри філософії Житомирського сільськогосподарського інституту Володимира Муляви зробив Житомирський обком Компартії України, який затвердив рішення парткому згаданого вищого учбового закладу від 23 січня 1973 р. про виключення його з членів КППС і недоцільність використання в подальшій педагогічній роботі "за прояв національної обмеженості, нещирість і

¹ ЦДАГО України. - Ф. 1, оп. 25, спр. 868. - Арк. 32-38

² Там само. - Арк. 32-41.

ігнорування партійною організацією"¹.

В своїй провіні, як довідуємося з документів партійної комісії ЦК Компартії України, В.Мулява був непоодиноким. Лише в першому кварталі 1973 р. "за антипартійну поведінку, політичну невитриманість, притуплення політичної пильності і нещирість перед партією" було виключено з КПРС близько 270 чоловік².

Незабаром список виключених з КПРС поповнив старший інженер по праці і зарплаті БМУ "Житлобуд-7" тресту "Рівнепромжитлобуд" Б.Козійчук, який за інформацією УКДБ по Рівненській області систематично прослуховував зарубіжні радіостанції, допускав висловлювання "буржуазно-націоналістичного характеру", поширював серед студентів Українського інституту інженерів водного господарства заборонену літературу, в тому числі історичні праці М.Грушевського³.

В 1973 р. в службовому і партійному порядку були покарані головний редактор Львівського видавництва "Каменяр" І.Сварник та директор Інституту суспільних наук АН УРСР І.Олексюк. Не останню роль у визначенні їм міри покарання - зняття з роботи та оголошення суворих доган відіграла причетність їх дітей до викритої у Львові молодіжної підпільної організації "Український національно-визвольний фронт"⁴.

Остаточо навести порядок в кадровій політиці, підвести підсумки перманентних чисток, здійснюваних в центральних та місцевих організаціях, установах, творчих спілках, громадських формуваннях був покликаний пленум ЦК Компартії України, що відбувся 17-18 квітня 1973 р. Лейтмотивом доповіді, зробленої першим секретарем ЦК КПУ В.Щербицьким, стала

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 1044.-Арк. 146-147.

² Там само.- Оп. 10, спр. 1401.-Арк. 2.

³ Там само.-Оп. 25, спр. 1361.-Арк. 11.

⁴ Там само. - Спр. 877.-Арк. 27-29.

критика колишнього політичного керівництва, на чолі з П.Шелестом, яке начебто допустило суттєві прорахунки в сфері національно-культурної політики, вчасно не помітило поширення "бацил" буржуазного націоналізму.

Серед тих, хто найбільш ревно викривав помилки минулого, був перший секретар Івано-Франківського обкому КПУ Віктор Добрик.

З трибуни пленуму він з особливою гордістю говорив про те, що ще в 1970 р. настійно радив П.Шелесту підтягнути до справи Валентина Мороза, Івана Дзюбу та Івана Світличного, "і запроторити туди, куди належить запроторити антирадянщиків". Відомо, що на той час ця ініціатива не знайшла підтримки у першого секретаря ЦК КПУ, який порадив В.Добрику: "...ви займайтесь своїми націоналістами, а наших не чіпайте. Ми самі ними займаємося"¹.

З іменем В.Добрика пов'язана ще одна ініціатива, викладена ним в доповідній записці "Про деякі зміни у формах і методах ворожої діяльності українських буржуазних націоналістів та націоналістичних елементів в області". В згаданому документі перший секретар обкому партії пропонував "покращувати" політичну ситуацію в західних областях України шляхом направлення в цей регіон студентів і фахівців з східних областей, а також інших республік СРСР. В свою чергу вихідців з західних областей рекомендувалося направляти на роботу в східні області УРСР та інші союзні республіки².

Не давала спокою В.Добрику і слава його колеги з Дніпропетровщини О.Ватченка, який зініціював ідеологічну кампанію проти роману "Собор" та його автора. Лідер партійної організації Івано-Франківщини обрав

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 2, спр. 67.-Арк. 193.

² Там само.-Оп. 10, спр. 1305.-Арк. 134.

об'єктом для шельмування глибоко національний за своїм змістом і формою кінофільм "Білий птах з чорною відзнакою". Як повідомляв він ЦК Компартії України, "...у окремих глядачів складається неправильне розуміння історичних подій і ганебної ролі українських націоналістів. Під впливом перегляду кінофільму деякі націоналістично настроєні особи допускали політично шкідливі висловлювання і дії"¹.

Такими ж вагомими були здобутки в боротьбі з українським буржуазним націоналізмом і у інших виступаючих або просто присутніх на пленумі партійних та радянських керівників. З погляду на це зміст ухваленої ними постанови не важко було передбачити. Вона значною мірою обмежувала можливості передової української інтелігенції у формуванні національно-культурної політики, викликала настороженість щодо національних кадрів, служила новим помітним кроком у здійсненні політики русифікації України.

Майже одночасно, 13 квітня 1973 р., ЦК Компартії України за поданням секретаря ЦК КПУ В.Маланчука схвалив розгорнуту програму протидії ідеології націонал-комунізму, яка на думку головного режисера нової політичної кампанії повинна була ознаменувати собою "рішуче посилення боротьби проти ідеології націонал-комунізму, ґрунтовне і всебічне викриття ворожої марксистсько-ленінізму ідейно-теоретичної сутності і політичного спрямування націонал-комунізму всіх різновидностей, особливо українського"².

В контексті тогочасних політичних процесів не важко помітити, що вищеозначена кампанія ставила перед собою не стільки завдання нейтралізації теоретичної

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 2, спр. 67. - Арк. 132.

² Там само. - Оп. 16, спр. 168.-Арк. 2; Національні відносини в Україні у ХХ ст. Збірник документів і матеріалів. - К., 1994.- С. 408.

спадщини націонал-комуністичних течій періоду визвольних змагань 1917-1920 рр., скільки спрямовувалась, за визначенням того ж Маланчука, проти "сучасних трубадурів націонал-комунізму".

Жорсткий ідеологічний пресинг, введений апаратом ЦК Компартії України в 70-х рр. викликав найнегативнішу реакцію в українському суспільстві. Керівники наукових установ, провідні українські вчені, відомі діячі культури відверто висловлювали своє невдоволення розгулом реакції, відкритою розперезаністю антиукраїнських сил.

Щоб заспокоїти громадську думку, вище політичне керівництво, не без погодження з Москвою, пішло на увільнення в квітні 1979 р. В.Маланчука з посади, змінивши його на менш одіозну фігуру Олександра Капта.

Вже через кілька місяців нове ідеологічне керівництво наочно продемонструвало свій "лібералізм" в національних питаннях, увійшовши в політбюро ЦК Компартії України з пропозицією припідняти щільну завісу суцільного мовчання перед іменами Григорія Кочура, Василя Захарченка, Михайла Брайчевського, Івана Дзюби, Олексія Ставицького¹.

Однак, останнє продемонструвало не стільки зміщення політичних акцентів, скільки стало спробою подолати прірву між політичним керівництвом та українською інтелігенцією, породженою трагічною "епохою маланчукізму".

В незмінності курсу переконуємося, ознайомившись з інформацією першого секретаря Київського міського КПУ Юрія Єльченка, який інформував ЦК Компартії України про застосування в 1981-82 рр. заходів адміністративного і громадського впливу до 625 жителів Києва "за здійснення ідейно незрілих і політично шкідливих дій". Увагу міського комітету партії привернув і

¹ Національні відносини в Україні у ХХ ст...-С. 437-438.

той факт, що 65 відсотків зафіксованих "антигромадських проявів", були пов'язані з інженерно-технічними працівниками і художньою інтелігенцією, 20 відсотків - учнівською і студентською молоддю, 15 - робітниками і службовцями. Як твердив Ю.Єльченко, всі вони перебували в полі зору міському партії та адміністративних органів¹.

Наведені нами факти яскраво і переконливо свідчать про те, що республіканська партійна організація, незмінно рухаючись в кільватері вищого політичного керівництва СРСР, перебрала на себе серед іншого і репресивні функції. Здійснюючи ідеологічне обґрунтування репресій, вона одночасно безжалісно викоринювала будь-які прояви інакодумства, карала непокірних в партійному, комсомольському, службовому порядках, позбавляла особистість можливості знайти своє, притаманне лише їй, місце в суспільному житті.

Не менш огидною була роль політичного керівництва держави в цілому, і республіки зокрема, в підготовці та проведенні сумнівних судових процесів над інакодумцями, які скалічили долю багатьом українським патріотам.

На боротьбу з інакодумством була повністю зорієнтована радянська Феміда, яка, знявши з очей темну пов'язку і відмовившись від традиційних терезів, повністю прислухалася до того, що наказували їй з Старої площі та Луб'янки.

Не запротестувала вона коли в середині 60-х рр. керівництво КДБ при Раді Міністрів СРСР та Генеральної прокуратури СРСР, підтримуване відділом адміністративних органів ЦК КПРС, порушило питання про необхідність удосконалення законодавчої бази для боротьби з інакодумством, зростаючою і міцніючою опозицією. Йдеться про відому записку В.Семичастного та

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 2548.-Арк. 2.

Р.Руденка від 8 червня 1966 р., опубліковану вперше М.Охотіним, М.Петровим та А.Рогинським у популярному російському тижневику "Огонек"¹.

Авторів згаданого документу вже не влаштовували ст. 70 КК РРФСР (ст. 62 КК УРСР), ст. 7 Закону СРСР "Про кримінальну відповідальність за державні злочини" від 25 грудня 1958 р., які на їх думку, залишали поза увагою цілий ряд "антирадянських проявів".

В зв'язку з цим, пропонувалось доповнити главу 9 (Злочини проти порядку управління) Кримінального кодексу РРФСР та відповідних глав кримінальних кодексів інших союзних республік статтями, які встановлювали б кримінальну відповідальність "за розповсюдження в усній та письмовій формі завідомо наклепницьких вигадок, що порочать радянський державний і суспільний устрій; наругу над державним прапором і гербом Союзу РСР та союзних республік; за організацію та активну участь в зборищах, грубо порушуючих громадський порядок"².

Так народилась сумнозвісна стаття 190-1 КК РРФСР та аналогічна стаття 187-1 в українському Кримінальному кодексі. Пропозиції КДБ при Раді Міністрів СРСР та Генеральної прокуратури СРСР 10 вересня 1966 р. отримали схвалення секретаріату ЦК КПРС, а через п'ять днів відповідне рішення затвердило політбюро ЦК КПРС.

Жадоба законотворчості не полишала і українських чекістів. 10 червня 1969 р. голова КДБ при Раді Міністрів УРСР В.Нікітченко звернувся до ЦК Компартії України та свого московського керівництва з листом, в якому обґрунтовував необхідність встановлення кримінальної відповідальності не лише за антирадянську

¹ "...До трех лет лишения свободы"//Огонек.-1993.-№ 19-20.-С. 22-23.

² Там само.

пропаганду та агітацію, здійснену навмисно, як це передбачала ст. 62 КК УРСР, а й за ті ж дії, якщо вони здійснені ненавмисно, але спричинили шкоду радянській владі¹.

Можна собі уявити, наскільки б розширилися можливості органів держбезпеки, якби пропозиція В.Нікітченка отримала підтримку у коридорах влади. Однак здоровий глузд все-таки взяв гору над відомчими амбіціями. Прокурор республіки Ф.Глух, голова Верховного Суду В.Зайчук та голова Юридичної комісії при Раді Міністрів УРСР А.Якименко обережно зауважили, що вказану пропозицію не підтримують, тому що в ній не враховується умисел злочину, а це є важливою складовою підстави для кримінальної відповідальності.

Власну думку щодо пропозицій українського КДБ мав і завідуючий сектором адміністративних органів ЦК КПРС Олександр Сухарєв, який вважав, що наявні в Кримінальному кодексі статті дають всі можливості для боротьби з різноманітними антирадянськими проявами².

Характерно, що в умовах "перебудови", "гласності", "демократизації", владні структури, очолювані тими ж знайомими нам партапаратниками не бажали так просто відмовитись від сумнозвісних статей. Під керівництвом одного з найближчих соратників М.Горбачова - Анатолія Лук'янова готувалися законодавчі і нормативні акти, які передбачали часткову редакцію ст. 70 КК РРФСР та відповідних статей в кримінальних кодексах союзних республік і залишення без будь-яких змін статті 190-1 КК РРФСР (ст. 187-1 КК УРСР)³.

Спираючись на напрацьовану законодавчу та нормативну базу, активно боровся з "антирадянськими

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 205.-Арк. 82-87.

² Там само.-Арк. 78-80.

³ ЦЗСД.-Ф. 89, пер. 18, спр. 116.-Арк. 1-5.

елементами" Комітет держбезпеки при Раді Міністрів СРСР і в першу чергу його П'яте управління, створене під безпосереднім керівництвом Пилипа Бобкова. Останній, одягнувши мундир в 1945 р. при Л.Берії, залишався всевидющим оком ідеологічної контррозвідки аж до 1991 р.

Кожен з відділів П'ятого управління працював на певному, чітко окресленому напрямку. Наприклад, 1 відділ, очолюваний генералом Іваном Абрамовим, займався інтелігенцією і органами друку. 3 відділ спеціалізувався на молоді, а їх колеги з 4-го опікувалися церковними справами. Спеціальні підрозділи орієнтувалися на "націоналістів", "анонімників" тощо¹.

В розв'язанні покладених на нього завдань П'яте управління КДБ СРСР та його республіканські і місцеві органи повсякчасно покладалися на велику групу "секретних співробітників" - "сторожів", "спостерігачів", "консультантів", "агентів", "особливо цінних агентів", "резидентів"² *.

Таким чином, в середині 60-х рр. в СРСР діяв міцний і розгалужений апарат ідеологічної контррозвідки, який спирався на відповідну законодавчу і нормативну базу, дієву допомогу "добровільних помічників".

Перші симптоми повернення до виправданої репресивної політики, засудженої з трибуни XX з'їзду, з'явилися вже при Хрущові. Не відмовилось від неї і нове вище

¹ Альбац Е. Мина замедленного действия. Политический портрет КГБ. - М., 1992.-С. 36-40.

² Там само.-С. 54.

* "Сторожі" -особи, покликані здійснювати нагляд за колегами, станом справ на об'єктах. Приблизно ж такі функції покладалась на "спостерігачів" та "консультантів". До "особливо цінних агентів" відносились ті, що були здатні впливати на осіб, які перебували в агентурних розробках. До таких, наприклад, належав особистий лікар А.Сахарова, який "радив" вченому утриматись за станом здоров'я від публічних виступів, заяв, петицій. Поняття "агент" і "резидент" розшифровки не потребують.

політичне керівництво, очолюване Л.Брежнєвим. Більше того, переслідування опозиції на тлі боротьби з "пережитками українського буржуазного націоналізму", ствердження ефемерного "зближення націй", ганебних і протиправних акцій в Чехословаччині, Афганістані, інших регіонах розглядалося ним не лише як покарання незгодних, а як своєрідний засіб впливу на суспільну свідомість.

Як довідуємось з довідки прокурора УРСР Ф.Глуха, голови КДБ при Раді Міністрів УРСР В.Федорчука, голови Верховного Суду УРСР А.Якименка від 2 листопада 1971 р., правоохоронні органи республіки саме так розуміли свої завдання, які провели в другій половині 60-х рр. "певну роботу по попередженню злочинів і вихованню громадян в дусі високої політичної пильності і неухильного виконання радянських законів"¹.

Лише за період з 1967 р. по червень 1971 р. органами КДБ України було профілактовано понад 6 тисяч громадян. За цей же проміжок часу до кримінальної відповідальності за антирадянську агітацію та пропаганду (ст. 62) притягалось 87 громадян. З них: робітників-27, або 31%; службовців-30 або 34%, (в т.ч.-9 викладачів середніх шкіл та інститутів, 1 доцент, 1 молодший науковий співробітник); колгоспників-2; учнів-3; ніде не працюючих-9; ув'язнених-16. Серед притягнутих до кримінальної відповідальності осіб у віці від 18 до 34 років-57 або 66%; від 36 до 45 років-23 або 26%; українців-58 або 67%, росіян 24 або 27,5%; членів КПРС-6; членів ВЛКСМ-13; осіб з середньою освітою-40 або 46%; з вищою освітою 26 або 36%; з незакінченою середньою освітою - 13 або 15%; з нижчою освітою - 8².

Як правило, порушення кримінальних справ за

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 546.-Арк. 75.

² Там само.-Арк. 76.

проведення антирадянської агітації та пропаганди здійснювалось в першу чергу за діяльність, пов'язану з розповсюдженням самвидаву.

В 1967 р. за цей різновид "злочину" було засуджено 19 чол.; 1968 - 9, 1969 - 22, 1970 - 25, першій половині 1971 - 12. Більше всього було притягнуто у Львівській області - 12 чол., Івано-Франківській - 8, Київській - 7, Ворошиловградській (Луганській) та Донецькій - по 6; Тернопільській і Кіровоградській - по 5.

Вагомими "здобутками" відзначалася діяльність органів КДБ та прокуратури України і в боротьбі з "розповсюдженням завідомо наклепницьких вигадок, що порочать радянський державний і суспільний устрій" (ст. 187-1), внаслідок чого в 1967 - першій половині 1971 р. було засуджено 137 громадян. З них у Ворошиловградській області - 31, Миколаївській і Донецькій по 14; Київській - 13, Харківській - 11 ¹.

Наведена статистика, на жаль, не враховує 1966 року, коли владні структури активно випробовували механізм судових репресій щодо найбільш активних учасників українського національного руху. Кинувши за ґрати в серпні-вересні 1965 р. 24 інакодумці, вони посадили 19 з них на лави підсудних. Інші з різних причин були звільнені від покарання².

13 січня 1966 р. в Луцьку відбувся судовий процес над викладачами Валентином Морозом та Дмитром Іващенко. Спеціально підібрана в залі засідань публіка "схвально" зустріла винесений вирок - відповідно п'ять і два роки виправно-трудова таборів суворого режиму.

В лютому 1966 р. перейняв естафету Івано-Франківський обласний суд, який засудив батька двох малолітніх дітей, вчителя Михайла Озерного до шести років ВТТ суворого режиму.

¹ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 546.-Арк. 78.

² Там само.-Оп. 24, спр. 5991.-Арк. 116.

Майже одночасно проходив судовий процес у Тернополі над музейником Ігорем Геретою та вчителем Методієм Чубатим. Зваживши на їх покладливість, Феміда визначила їм п'ять і чотири роки ув'язнення умовно.

Наступним у судовому конвеєрі став процес у Івано-Франківську над самотутнім українським художником Панасом Заливахою.

Несхожість і критичне ставлення до існуючих суспільних явищ обійшлася йому п'ятьма роками виправно-трудових таборів суворого режиму.

В березні 1966 р. пройшла серія судових процесів у Києві, на яких до різних термінів покарання були засуджені студент Ярослав Геврич, лаборант Київського університету Євгенія Кузнєцова, інженери Олександр Мартиненко та Іван Русин.

Дорогою ціною каяття і відмови від товаришів здобув свободу і можливість продовжувати працювати старший науковий співробітник Інституту геофізики АН УРСР Микола Гринь¹.

23-26 березня 1966 р. відбулися судові процеси над вчителем Михайлом Масюткою, робітником, студентом-заочником ЛДУ Іваном Гелем, конструктором-модельєром Ярославою Менкуш, які були відповідно засуджені до трьох (М.Масютко, І.Гель) та двох з половиною років (Я.Менкуш) позбавлення волі.

Хвилювання серед української інтелігенції викликав судовий процес над психологом Михайлом Горинем, мистецтвознавцем Богданом Горинем, філологом Мирославою Зваричевською, викладачем, кандидатом філологічних наук Михайлом Осадчим, що відбувся 13-18 квітня 1966 р. у Львові.

На підтримку підсудних виступили письменники

---

¹ Чорновіл В. Лихо з розуму...-С. 31-273; Чорновіл В. Правосуддя чи рецидиви терору?//Київ.-1992.-№ 6.-С. 41-42; № 7.-С. 78-81; № 8.-С. 96-97, 119.

Іван Драч, Ліна Костенко, Микола Холодний, Ірина Вільде, Ростислав Братунь, Роман Іваничук, Володимир Гжицький, Роман Лубківський, Іван Дзюба, журналіст Вячеслав Чорновіл, ряд інших представників наукової та творчої інтелігенції¹. Все це не завадило суду винести підсудним невинуватим суворі вироки М.Гориню - шість років ВТТ суворого режиму; Б.Гориню - чотири роки ВТТ суворого режиму; М.Осадчому - два роки ВТТ суворого режиму, М.Зваричевській - вісім місяців позбавлення волі.

У вересні 1966 р. судовим процесом над антирадянщиком змогли відзвітуватися партійні і правоохоронні органи Житомирської області. До п'яти років виправно-трудових таборів суворого режиму був засуджений початкуючий літератор, брат відомого українського письменника Валерія Шевчука, лінотипіст обласної друкарні Анатолій Шевчук. Як речовий доказ фігурувало 137 рядків відлітного на лінотипі тексту статті Є.Сверстюка "З приводу процесу над Погружальським"².

Трагічний список покараних поповнив і відомий український письменник-перекладач Святослав Караванський, якого без суду і слідства за постановою Генерального прокурора СРСР відправили в мордовські табори відбувати раніше визначене 25-річне ув'язнення.

Ювілейний рік 50-річчя встановлення радянської влади приніс нові жертви. За вироком Львівського обласного суду від 15 листопада 1967 р. до трьох років позбавлення волі був засуджений журналіст Вячеслав Чорновіл. Йому ставилося в провину написання книги "Лихо з розуму", розповсюдження публіцистичного твору В.Мороза "Репортаж із заповідника імені Берії".

¹ ЦДАГО України. - Ф. 1, оп. 24, спр. 6160. - Арк. 9-15; Батенко Т. Політичний портрет Богдана Гориня.-К., 1994. - С. 6-7.

²Архів УСБУ в Житомирській обл.-Спр. 28834-П, т. 2.- Арк. 69-71.

Оцінюючи згаданий судовий вирок, І.Дзюба, І.Світличний, Н.Світлична, Л.Костенко, А.Горська в листі до вищих посадових осіб республіки, діячів культури, окремих депутатів Верховної Ради УРСР відзначали, що він "...перебуває в разючій невідповідності до матеріалів слідства і звинувачення скидається на особисту помсту, розправу наділених владою осіб над людиною, що по-інакшому думає і насмільюється критикувати дії окремих представників радянських установ тобто здійснює своє конституційне право"¹.

До свого активу органи КДБ могли занести і розправу над організаторами та учасниками підпільної антирадянської організації "Український національний фронт". Розглянувши матеріали проведеного ними слідства, Верховний суд УРСР 27 листопада 1967 р. засудив:

Дмитра Квецька - до п'ятнадцяти років позбавлення волі з відбуттям п'яти років у в'язниці, а решти десяти рр. у виправно-трудовому таборі суворого режиму, з наступним п'ятирічним засланням;

Зеновія Красівського та Михайла Дяка - до дванадцяти років позбавлення волі з відбуттям перших п'яти років у в'язниці, а решти семи років у виправно-трудовому таборі, з наступним п'ятирічним засланням;

Ярослава Лесіва та Василя Кулинина - до шести років ВТТ суворого режиму².

В Донецькій області за причетність до "УНФ" було заарештовано насипщика шахти "Росія" з м.Новогнатівка Миколу Качура³, у Львівській області - тимчасово нарацюючого Григорія Прокоповича, культосвітнього працівника Мирослава Меленя, інженера Івана Губку⁴.

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 24, спр. 6306.-Арк. 101-102, 106.

² Архів УСБУ в Івано-Франківській обл.-Спр. 7536-П, т. 15.-Арк. 276-277.

³ Архів УСБУ в Івано-Франківській обл. - Спр. 8938 - П, т. 2. - Арк. 164-168.

Якщо згадані судові процеси отримали широкий резонанс як в Україні, так і далеко за її межами, то суд в Тернополі 24 грудня 1967 р. над двадцятидвохрічним Богданом Штойко не знайшов свого відображення в літературі. Провина останнього полягала в тому, що в серпні 1967 р. він разом з своїми товаришами Антоном Леськівим та Юрієм Кубивим "написав текст антирадянського націоналістичного документу - пародію на популярну пісню "Черемшина", в якій міститься заклик до збройної боротьби проти радянської влади"* . Творчі поривання Б.Штойка Тернопільський обласний суд оцінив одним роком виправно-трудових таборів суворого режиму¹ .

Новий 1968 рік розпочався засудженням 5 січня Івано-Франківським обласним судом тракториста колгоспу "Здобуток Жовтня" Коломийського району Степана Ткача, який в ніч на 1 травня 1967 р. підняв в

---

* Знов Бандери голос чути в лісі,
Втинок я дістану в діда в стрісі,
І тихенько вирушу я плаєм,
Десть там хлопці ждуть мене за гаєм.

Приспів:
Нас сховає буйна черемшина,
Пироги принесе нам дівчина,
Україна, ненька мила і рідненька,
Жде усіх нас жде!

Розпочнем криваву ми забаву,
Ворогів заженем до Уралу,
В синьожовтих фанах буде Київ,
Нас згадають добрим словом люди.

Так, що хлопці часу не марнуйте,
Кожен з вас гранати приготуйте,
І на клич мій з лісу почекайте,
Як подам - до мене всі рушайте.

¹ Архів УСБУ в Тернопільській обл.-Спр. 64-П.-Арк. 174-176.

с.Дебеславці два жовто-блакитних прапори¹.

В квітні 1968 р. в Тернополі тривав суд над викладачем спеціальних предметів Копичинського сільськогосподарського технікуму бухгалтерського обліку Миколою Коцом. Останній за розповсюдження листівок у Києві, Тернополі, Підволочиську, Нововолинську, Луцьку та інших населених пунктах України отримав суворе покарання - сім років ВТТ з наступним п'ятирічним засланням².

Оповідючи про ті умови, в яких доводилось перебувати під час слідства та судового процесу, М.Коц в листі до батька писав: "Вже сьомий місяць, тобто з 27.X.67 р., я знаходжусь в казематі-підвалі Тернопільського КДБ. 7 місяців при електроосвітленні, без денного світла. Досить важке тут повітря, але нічого тут не зробиш, не хочеш терпіти в ярмі, то сиди в підвалі... Суд наді мною відбувся 11.IV.68 р. Охороняли мене чотири автоматники. Щоб люди не почули правди, судові засідання зробили закритим. Навіть моє прохання про допуск на судові засідання Вас, як батька, а сестер як свідків, відхилили. Одним словом, робили все так, щоб ніхто нічого не знав, навіть за що судять..."³.

В 1968-1969 рр. в Україні пройшла серія арештів та судових процесів в зв'язку з протестами українських громадян проти вторгнення радянських військ у Чехословаччину. Захищаючи право сусідньої країни на самовизначення, вони водночас домагалися свободи і для власної Батьківщини.

На початку 1969 р. Кіровоградський обласний суд засудив до шести років ув'язнення в таборах суворого

¹ Архів УСБУ в Івано-Франківській обл.-Спр. 8777-П, т. 2.-Арк. 198-199.

² Архів УСБУ в Тернопільській обл.-Спр. 6854-П.-Арк. 143,147,

³ Там само.-Арк. 206, 212.

режиму з наступним п'ятирічним засланням кандидата фізико-математичних наук, доцента, колишнього завідувача кафедрою фізики та загально-технічних дисциплін Георгія Дубовова, який написав і розповсюдив анонімного листа - звернення до всіх патріотичних організацій Чехословаччини. "Найгуманніший в світі суд" не взяв до уваги, що Г.Дубовов внаслідок тяжкої хвороби суглобів був інвалідом II групи¹.

Від імені вигаданого товариства "Симоненкові друзі" поширював листівки з протестом проти агресії в Чехословаччині, русифікації України редактор Черкаського обласного управління друку, колишній помічник першого секретаря обкому партії, росіянин за національністю Михайло Ліхцов. Вироком Черкаського обласного суду від 15 жовтня 1969 р. він був засуджений до п'яти років ВТТ суворого режиму. Лише визначенням судової колегії з кримінальних справ Верховного Суду УРСР термін ув'язнення М.Ліхцову скорочувався до трьох років².

Стільки ж отримав від правосуддя комірник готової продукції Тернопільського заводу мінеральних вод Іван Курилас, який дозволив собі, перебуваючи на відпочинку в санаторії с.Яблунівка Бучацького району Тернопільської області, в розмовах з відпочиваючими критикувати внутрішню і зовнішню політику СРСР, аргументуючи необхідність створення незалежної Української держави³.

Не виявив милосердя до працівників Київської ГЕС Олександра Назаренка, Василя Кондрюкова, Валентина

¹ Архів УСБУ в Кіровоградській обл.-Спр. 12541-П, т. 1.-Арк. 14 зв.; т. 2.-Арк. 4, 252, 313-314; ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 64.-Арк. 76.

² Архів УСБУ в Черкаській обл.-Спр. 12239-ФПД, т. 1.-Арк. 189-190; т. 2.-Арк. 77.

³ Архів УСБУ в Тернопільській обл.-Спр. П-914.-Арк. 82-83, 293.

Карпенка Київський обласний суд, який 31 січня 1969 р. визнав їх винними "у виготовленні, зберіганні та розповсюдженні клеветницької літератури, проведенні антирадянської агітації в усній формі" і засудив відповідно до п'яти, трьох і півтора років позбавлення волі у виправно-трудовах таборах суворого режиму¹.

Виготовлення і розповсюдження самвидаву, а також участь у створенні "Ініціативної групи по захисту прав людини в СРСР", яку підтримали відомі правозахисники Наталія Горбаневська, Мустафа Джемілев, Сергій Ковальов, Леонід Плющ, Петро Якір, Анатолій Якобсон та інші, стали причиною засудження 26 жовтня 1969 р. до трьох років ВТТ кадрового військовослужбовця, харків'янина Генріха Алтуняна². Незабаром долю свого однодумця розділили Володимир Пономарьов, Владислав Недобора, Аркадій Левін*.

Захоплення самвидавом привело на лаву підсудних в 1970 р. молодшого наукового співробітника Українського науково-дослідного інституту економіки і організації сільськогосподарства Степана Бедрила³, студента Київського медичного інституту Олега Бахтіярова⁴, матросів Дніпропетровського річкового порту Івана Сокульського, Миколу Кульчинського, асистента Дніпропетровського металургійного інституту Віктора Савченка⁵, перекладача одного з київських ДСКБ Андрія Коробаня⁶, асистента

¹ Архів УСБУ в Івано-Франківській обл.-Спр. 6111-П, т. 3.-Арк. 295-297.

² ДА СБУ.-Спр. 58109-ФП, т. 7.-Арк. 29-31.

* Суди над В.Пономарьовим, В.Недобою та А.Левіним відбулися в березні-квітні 1970 р. у Харкові (ДА СБУ.-Спр. 58109-ФП, т. 7.-Арк. 268-272).

³ Архів УСБУ в Львівській обл.-Спр. П-28461.

⁴ ДА СБУ.-Спр. 58114-ФП, т. 2.-Арк. 106-107; ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 127.-Арк. 132.

⁵ Архів УСБУ в Львівській обл.-Спр.П-23335, т. 7.-Арк. 265-267.

⁶ ДА СБУ.-Спр. 69268-ФП.

кафедри інфекційних захворювань Донецького медичного інституту Івана Сука¹

Незважаючи на виняткові зусилля співробітників органів КДБ, розпалася буквально на очах справа П.Рубана та М.Голумбієвського, розглянута в закритому засіданні Сумського обласного суду в лютому 1970 р. Свідки відмовлялися від своїх показів на попередньому слідстві, вказували на порушення ряду процедурних питань. Внаслідок цього, М.Голумбієвський в скоєнні тяжкого державного злочину (ст. 62 ч. 1) був виправданий. А Петро Рубан попри будь-яку логіку подій все ж отримав суворий вирок за сукупністю статей - 222 (незаконне зберігання зброї) та 62 ч. 1 п'ять років ув'язнення².

Згадана кримінальна справа була не останньою в житті Петра Рубана - одного з найвидатніших інтарсисів* сучасності. В 1970-1985 рр. його ще тричі під різними приводами притягали до кримінальної відповідальності. Лише принципова позиція правозахисників Андрія Сахарова, Олександра Солженіцина, Левка Лук'яненка, втручання міжнародних організацій звільнила його від відбуття повного терміну покарання, відкрила можливість для виїзду разом з родиною в США³.

Широкий міжнародний резонанс отримала нова кримінальна справа Валентина Мороза, звинуваченого в "проведенні ворожої націоналістичної пропаганди та наклепів на радянський державний та суспільний устрій". 17-18 листопада 1970 р. Івано-Франківський обласний суд засудив активного учасника українського національного руху до дев'яти років позбавлення волі (шість років

¹ Архів УСБУ в Донецькій обл.-Спр. 32571-ПФ, т. 3.-Арк. 144.

² Там само.-Спр. 31729-ФП, т. 31.-Арк. 120.

* Інтарсія - вид інкрустації, виконаний на дерев'яних предметах з шматочків дерева інших порід.

³ Архів УСБУ в Чернігівській обл.-Спр. П-15252, т. 6.-Арк. 39, 46, 144.

тюремного ув'язнення та три роки ВТТ особливого режиму) з наступним п'ятирічним засланням. Як інформувач в наступного дня ЦК КПРС перший секретар ЦК КПУ П.Шелест, "в цілому судовий процес був проведений організовано"¹.

1971 рік залишив трагічну позначку в житті колишнього асистента кафедри філософії Ужгородського державного університету, а після звільнення з роботи оператора котельні в м.Черкаси Миколи Бондаря (засуджений до семи років ВТТ без заслання)²; культосвітнього працівника, студента педагогічного інституту Миколи Горбала (засуджений до п'яти років ВТТ суворого режиму з наступним дворічним засланням з обов'язковим поселенням на території Комі АРСР)³; львів'ян Семена Корольчука та Євстахія Пастуха (засуджені відповідно до чотирьох років і шести місяців ув'язнення)⁴. Як довела подальша практика, ці та інші процеси були своєрідною репетицією чергової хвилі політичних репресій в першій половині 70-х рр.

Сценарій генерального наступу на інакодумство містився у постановках ЦК КПРС (від 28 червня 1971 р.) та ЦК Компартії України (від 27 липня 1971 р.), пов'язаних з протидією нелегальному розповсюдженню "антирадянських та інших шкідливих матеріалів". Характерно, що вже через кілька днів після їх схвалення, 9 серпня 1971 р. КДБ при РМ УРСР була порушена кримінальна справа № 42 по факту виготовлення та поширення "Українського вісника".

Внаслідок проведених оперативно-розшукових заходів в поле зору органів держбезпеки потрапило певне

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 347.-Арк. 20-21.

² ДА СБУ.-Спр. 72253-ФП, т. 3.-Арк. 236.

³ Архів УСБУ в Тернопільській обл.-Спр. 11561-П.-Арк. 95-96.

⁴ Архів УСБУ в Львівській обл.-Спр. П-23335, т. 7.-Арк.197-

коло осіб з Києва, Львова, Одеси, інших населених пунктів¹. І все ж з масовими арештами вони не поспішали. Відчувалось, що в загальному сценарії не вистачало якогось важливого ланцюжка, який би дозволив розкрити нерозривний зв'язок "націоналістичного підпілля в Україні" з закордонними українськими центрами та організаціями.

В реалізації накреслених планів, сам того не знаючи, відповідну роль відіграв бельгійський студент Ярослав Добош, який за дорученням ЗЧ ОУН в Бельгії, Українського допомогового комітету, Спілки української молоді та редакції журналу "Авангард" намагався зібрати і вивезти з СРСР окремі екземпляри українського самвидаву, в т.ч. фотокопії примірників "Українського вісника"².

Арешт Я.Добоша на початку січня 1972 р. послужив точкою відліку в проведенні масштабної операції, спрямованої проти українського національного руху. До її здійснення залучалися республіканський та місцеві органи КДБ при Раді Міністрів УРСР, обласні комітети Компартії України, які регулярно інформували один одного щодо роботи в даному напрямку. Так, наприклад, бюро Львівського обкому КПУ, заслухавши на своєму засіданні 19 січня 1972 р. повідомлення начальника УКДБ при Раді Міністрів УРСР по Львівській області М.Полудня "Про оперативно-чекістські заходи, проведені 10-13 січня 1972 р. щодо заарештованих емісара закордонного націоналістичного центру ЗЧ ОУН, бельгійського громадянина Ярослава Добоша і громадян Львова та області, які займалися антирадянською агітацією та пропагандою", доручило профільним відділам забезпечити "дотримання необхідного громадського порядку і

¹ДА СБУ-Спр. 67826-ФП, т. 3.-Арк. 53.

²Архів УСБУ в Львівській обл.-Спр. П-11547, т. 1.-Арк. 75-78.

правильне реагування на проведені органами КДБ заходи"¹.

Від справи Ярослава Добоша органи державної безпеки отримали все або практично все, що планували. Йдеться і про задокументовані його контакти з Зіновією Франко, Стефанією Гулик, Леонідом Селезненком, Іваном Світличним, і "широсердне каяття", і гучну пресконференцію, проведену за дорученням ЦК КП України 2 червня 1972 р. у Києві директором РАТАУ Віктором Горкуном², і докладні газетні публікації з претензійною назвою "Українські буржуазні націоналісти - найманці імперіалістичних розвідок"³.

Повністю використавши Я.Добоша в політичних, ідеологічних і оперативних цілях, КДБ при Раді Міністрів УРСР зніщював указ Президії Верховної Ради СРСР від 2 червня 1972 р. про його звільнення від кримінальної відповідальності і "видворення" за межі СРСР. Бельгійський підданий вже їм був не потрібен. На черзі стояла робота з власними "націоналістами".

Першими на себе прийняли удар Ніна Строкатова, Олексій Притика, Олексій Різників, Зіновія Франко, Іван Дзюба, Іван Світличний, Василь Стус, Євген Сверстюк, Микола Плахотнюк, Зіновій Антонюк, Вячеслав Чорновіл, Стефанія Шабатура, Микола Холодний, Михайло Осадчий, Іван Гель, Ігор та Ірина Калинці, Данило Шумук, Леонід Селезненко, Олесь Сергієнко, Леонід Плющ, Володимир Рокецький та ін. Причому кожен з них зустрів його покладаючись лише на власну мужність, самовідданість, готовність до кінця пройти обраний тернистий шлях.

Не витримав напору і зголосився дати "широсердні" свідчення про свою "злочинну" діяльність Леонід

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 17, спр. 216.-Арк. 1.

² Там само.-Оп. 25, спр. 641.-Арк. 197.

³ Радянська Україна.-1972.-3 червня.

Селезенко. З сторінок газет переконували в своїй лояльності до радянської влади онука Великого Каменяра Зіновія Франко, самобутній поет Микола Холодний. Все це дозволило їм уникнути тюремних нар.

Більше року протримався критик і літературознавець Іван Дзюба, заарештований 18 квітня 1972 р. Щоб зламати опір авторитетного українського дисидента в хід були пущені всі можливі засоби: від широкого засудження в засобах масової інформації до залякування родини. Не готовий до таких правил гри, І.Дзюба у жовтні 1972 р. звернувся до Президії Верховної Ради УРСР з проханням про помилування, визнавши всю свою колишню діяльність "політично шкідливою".

Одним з перших прохання І.Дзюби "підтримав" голова КДБ при Раді Міністрів УРСР Віталій Федорчук, який в своєму листі до ЦК КП України від 2 листопада 1973 р. цинічно заявляв, що "...помилування Дзюби Президією Верховної Ради УРСР, його особистий виступ в пресі з засудженням своєї антирадянської діяльності і викриттям антирадянської сутності українського націоналізму, відмова від колишніх своїх поглядів, серйозно скомпрометують його перед зарубіжними центрами ОУН і націоналістичними елементами в республіці, поставлять Дзюбу в стан ізоляції і недовір'я зі сторони націоналістичних елементів, що буде сприяти остаточному його ідейному розброєнню, перевихованню і відриву від націоналістичного середовища"¹.

Менш поблажливими і гуманними були владні структури до всіх інших заарештованих, засуджених до різних термінів позбавлення волі. Наприклад, судова колегія в кримінальних справах під головуванням Г.Дишеля 2 квітня 1973 р. засудила бібліотекаря Київського холодокомбінату № 2 Надію Світличну до чотирьох років

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 10, спр. 1475.-Арк. 60.

позбавлення волі у ВТТ суворого режиму, незважаючи на те, що вона як мати-одиначка мала на своєму утриманні трирічну дитину. По сім років позбавлення волі з наступним п'ятирічним засланням отримали Іван Світличний та Євген Сверстюк¹.

З інформації ЦК Компартії України, ЦК КПРС від 23 квітня 1973 р. про ідеологічну роботу, інших аналогічних документів вищого політичного керівництва, правоохоронних органів, довідуємось про "здобутки" українських чекістів, які лише за ст.62 ч. 1 в 1972-1973 рр. кинули за ґрати близько 70 дисидентів².

Серед них: письменників Василя Рубана та Василя Захарченка, науковців Євгена Пронюка, Василя Лісового та Анатолія Здорового, священника Василя Романюка, друкарку Любов Середняк, студентів Василя Овсієнка, Степана Сапеляка, Зоряна Попадюка, Ярослава Микитку, журналіста Валерія Марченка, медсестру Ірину Сенік, лікарів Лідію Гук, Семена Глузмана, робітника Дмитра Гринька, інженера Василя Долішнього, сина командира УПА Романа Шухевича - Юрія Шухевича та ін.³

Незважаючи на такі "вагомні результати", діяльність органів КДБ України викликала певні нарікання як з боку ЦК КПРС, ЦК КПУ, обласних комітетів партії, так і союзного керівництва спецслужбою.

Зокрема, 18 січня 1972 р. бюро Дніпропетровського обкому КПУ під головуванням першого секретаря Олексія Ватченка, заслухавши і обговоривши звіт УКДБ при Раді Міністрів УРСР по Дніпропетровській області, зазначило, що "...в результаті серйозних упущень і промахів у політико-виховній роботі серед особового складу УКДБ мають місце серйозні недоліки в оперативній

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 877.-Арк. 74-79.

² За даними СБУ.

³ Національні відносини в Україні у ХХ ст...-С. 409-413.

роботі, відсутня належна наступальність у боротьбі з ідеологічною диверсією, неглибоко вивчаються процеси в середовищі українських і єврейських буржуазних націоналістів, недостатньо ведеться робота серед осіб, які потрапили під вплив буржуазної ідеології і особливо серед творчої інтелігенції і молоді"¹.

Ряд прикрих зауважень на адресу республіканського апарату та місцевих органів КДБ було висловлено під час бесіди членів політбюро ЦК КПУ з першими секретарями обкомів партії 20 червня 1972 р. Особливе невдоволення обласних партійних керівників викликала їх недостатня проінформованість щодо оперативно-чекістських заходів².

На активізації діяльності органів КДБ наполягала постанова політбюро ЦК КПУ від 20 лютого 1973 р. Основний акцент робився в ній на необхідності вивчення ситуації в середовищі колишніх учасників ОУН-УПА, "зміцнення політично зрілими кадрами окремих ідеологічних установ та організацій, на роботу в які проникли націоналістично настроєні особи"³.

Виходячи з настанов вищого політичного керівництва СРСР та УРСР, КДБ при Раді Міністрів УРСР вимагало від своїх обласних управлінь прискіпливіше ставитись до "оунівських авторитетів". В першу чергу це стосувалося УКДБ при Раді Міністрів УРСР по Львівській області, в якому налічувалось 242 справи оперативного обліку на осіб згаданої категорії⁴.

Хоча наведений вище факт взятий з публікації в газеті "За вільну Україну", яка не знайшла свого офіційного підтвердження органів КДБ, його достовірність не викликає ніяких сумнівів. Вже в другій половині 70-х рр. в

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 17, спр. 126.-Арк. 24-25.

² Там само.-Спр. 127.-Арк. 41.

³ Там само. - Спр. 166.-Арк. 26-27.

⁴ За вільну Україну.-1992.-15 лютого.

ряді областей України були доведені до суду справи українських націоналістичних організацій, які спиралися на традиції ОУН. Серед них: в Тернопільській області - "Армія" (1974 р.; Василь Триш)¹; Івано-Франківській області - "Гомін" (1975 р.; Михайло Слободян)², "Український національний фронт" (1979 р.; Микола Крайник)³.

В цей же період зазнали репресій в судовому порядку за розповсюдження самвидаву Микола Гамула, Роман Гайдук, Микола Гуцул⁴, Оксана Попович та інші.

В 1976 р. нове оперативне розгортання отримала "справа Блок" (блок українського націоналістичного підпілля з закордонними націоналістичними організаціями), органічно пов'язана з "справою Я.Добоша" та її відгалуженнями. 21 липня 1976 р. колегія КДБ при Раді Міністрів УРСР заслухала питання "Про стан розробки об'єктів "справи Блок" та заходи по її поліпшенню" і рекомендувала своїм обласним управлінням активізувати зусилля по нейтралізації націоналістичних елементів⁵.

Як свідчить колишній помічник першого секретаря ЦК КПУ Віталій Врублевський, особливе зацікавлення в подальшій реалізації "справи Блок" виявляв голова КДБ при Раді Міністрів УРСР Віталій Федорчук, який на цьому "заробив" вищу державну нагороду СРСР - орден Леніна⁶.

Керівник української спецслужби виступив також ініціатором нанесення превентивного удару по організаторах і

¹ Архів УСБУ в Тернопільській обл.-Спр. 13326-П.-Арк. 389-391.

² Архів УСБУ в Івано-Франківській обл.-Спр. 37534-П, т. 3.-Арк. 378-387.

³ Там само.-Спр. 7535-П, т. 25.-Арк. 284.

⁴ Там само.-Спр. 6111-П, т. 3.-Арк. 352-355.

⁵ Скільки тайнаків було?//За вільну Україну.-1992.-15 лютого.

учасниках гельсінського руху. На основі подання КДБ при Раді Міністрів УРСР, голова союзного КДБ Ю.Андропов та Генеральний прокурор СРСР Р.Руденко 2 січня 1977 р. звернулися до ЦК КПРС з доповідною запискою, в якій запропонували одного з керівників Української гельсінської групи, "...проживаючого в Києві Руденка М.Д. заарештувати і притягнути до кримінальної відповідальності за ст. 62 КК УРСР (відповідно ст. 70 КК РРФСР), але слідство провести не в Києві, а в Донецьку, для чого наявні процесуальні підстави". 25 січня 1977 р. політбюро ЦК КПРС схвалило пропозиції, викладені в записці Ю.Андропова та Р.Руденка¹.

Суд над членами УГГ Миколою Руденком та Олексом Тихим відбувся 23 червня-1 липня 1977 р. подали від людських очей в червоному куточку Дружківського змішторгу.

Його сценарій не містив в собі якихось нових моментів, хоча і ряд епізодів виглядав досить незграбно. Наприклад, і зараз залишається загадкою звідкіля в оселі матері О.Тихого з'явився бойовий карабін системи "Маузер" німецького виробництва без будь-яких відбитків пальців, і чому саме Тихий, а не власниця будинку має нести кримінальну відповідальність за ст. 222 ч. 1 КК УРСР (незаконне зберігання зброї).

Подібних недоречностей в справі чимало.

Однак це не завадило судовій колегії Донецького обласного суду під головуванням Е.Зінченка засудити Олексу Тихого за сукупністю ст. 62 ч. II КК УРСР та ст. 222 ч. 1 КК УРСР до десяти років позбавлення волі у виправно-трудовах таборах суворого режиму з наступним п'ятирічним засланням.

Сім років ВТТ суворого режиму і п'ять років заслання судова колегія визначила, керуючись ст. 62 ч. 1 КК УРСР, інваліду Великої Вітчизняної війни, талановитому

¹ Альбац Е. Мина замедленного действия... Приложения.

українському письменнику Миколі Руденку¹.

Як з'ясувалося, судовий фарс в Дружківці виявився лише початком розправи над Українською гельсінською групою. За відомостями українських і міжнародних організацій в 1978-1981 рр. було ув'язнено більше 20 учасників Української гельсінської групи.

В липні 1978 р. до десяти років ВТТ та п'яти років заслання було засуджено одного з лідерів УГГ Левка Лук'яненка. В цьому ж році без особливого розголосу у невеликому містечку Василькові поблизу Києва відбувся суд над Мирославом Мариновичем та Миколою Матусевичем. Їх діяльність в українському правозахисному русі оцінювались сімома роками ВТТ суворого режиму та п'ятьма роками заслання.

1979 рік вирвав з лав УГГ Василя Овсієнка, Олеся Бердника, Йосипа Зісельса, Петра і Василя Січків, Василя Стрільціва, Юрія Литвина. Роком пізніше суворі вирокі отримали Ольга Гейко-Матусевич, Микола Горбаль, Віталій Калиниченко, Петро Розумний, Василь Стус, Вячеслав Чорновіл. Судовий розгляд справ Оксани Мешко, Івана Кандиби, Ярослава Лесіва, Івана Сокульського відбувся в 1981 р.

Характеризуючи сплановані репресії проти активу Гельсінської групи, необхідно звернути увагу на такі основні моменти.

По-перше, спостерігається винесення надзвичайно жорстких вироків, на основі ст. 62 ч. 2. Зокрема, Л.Лук'яненко, В.Овсієнко, В.Калиниченко, І.Кандиба, І.Сокульський отримали по десять років ВТТ і п'ять років заслання.

По-друге, напередодні Московської олімпіади владні структури намагалися всіляко скомпрометувати українських правозахисників, відверто фабрикуючи справи за кримінальними статтями. Наприклад,

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 1548.-Арк. 40-41.

Василь Овсієнко, Юрій Литвин були притягнуті до відповідальності за опір працівникам міліції при виконанні обов'язків по охороні громадського порядку (ст. 188-1 ч. 2). Микола Горбаль та Вячеслав Чорновіл звинувачувались у спробі згвалтування (ст. 117 КК УРСР).

Петра Розумного штучно підвели під ст. 222-3 КК УРСР (зберігання холодної зброї), а Василя Січка та Ярослава Лесіва майстерно "підтягнули" до ст. 229, пов'язаної з виготовленням, зберіганням та збутом наркотичних речовин.

Все це дало підставу Вячеславу Чорноволу заявити, що "...КДБ в останній період почав практикувати інакший бузувірський спосіб для ізоляції і дискредитації політичної опозиції, перетворюючи інакодумців у хуліганів, гвалтівників, розкрадачів, наркоманів тощо. Особливо старається в цьому український КДБ, штучно перетворивши у кримінальників майже весь другий склад Української гельсінської групи"¹.

Складається також враження, що існувала таємна директива КДБ СРСР, яка вимагала якомога довше утримувати правозахисників у в'язницях і таборах. Так, не встиг Петро Січко відбути визначений йому в грудні 1979 р. трирічний термін покарання, як в 1982 р. його очікував новий вирок за ст. 187-1². Василь Стрільців, потрапивши за ґрати в 1979 р. за порушення паспортного режиму (ст. 186 КК УРСР), в 1982 р. безпосередньо в таборах був засуджений до шести років ВТТ суворого режиму, але вже за антирадянську агітацію та пропаганду (ст. 62 КК УРСР)³. Подібні приклади не поодинокі.

Таким чином, в кінці 70-х - на початку 80-х рр. в

¹ Українська Гельсінська група 1978-1982...-С. 853.

² Там само.-С. 660.

³ Архів УСБУ в Полтавській обл.-Спр. 17608-С, т. 1.-Арк. 1.

Україні була здійснена чітко спланована операція, спрямована проти українського правозахисного руху в Україні.

В контексті згаданої операції слід, на нашу думку, розглядати подальші заходи, спрямовані на нейтралізацію інтелектуального ядра українського національного руху. В грудні 1979 р. відбувся суд над науковцем Юрієм Бадзьо, який насмілився осмислити минуле і сучасне України в своєму трактаті "Право жити". Ініціатива людини, небайдужої до власної Батьківщини, була оцінена сімома роками ВТТ суворого режиму і п'ятирічним засланням. Неспокійно почувала себе і вся родина Ю.Бадзьо. Його дружина - Світлана Кириченко на початку 80-х рр. притягалася до відповідальності за відмову дати свідчення на суді проти Василя Стуса, отримувала застереження у відповідності з Указом Президії Верховної Ради СРСР від 25 грудня 1972 р. за антирадянську діяльність, яка полягала в тому, що вона не могла і не хотіла змиритися з жорстокою і несправедливою долею свого чоловіка та його однодумців. Мужню жінку не раз лякали кримінальною відповідальністю за тунеядство, хоча жодна з установ та організацій, в які вона зверталася, порадившись з "компетентними" органами, не хотіла брати на роботу одіозну особу.

Пасинку українського правозахисника Сергію Драчуку, студенту 4-го курсу КДУ, довелося покласти на стіл комсомольський квиток за категоричну відмову засудити вчинки матері і вітчима¹.

Об'єктивний погляд на історію України та перспективи її розвитку, викладені в декларації товариства "Українці за вихід з СРСР", дорого коштував вчителю фізики

¹ Вести из СССР... -Т. 1.-С. 226, 446, 456, 544; т. 2.-С. 295.

з села Піщаний Брід Добровеличківського району Кіровоградської області Петру Чорному, якого Кіровоградський обласний суд в січні 1980 р. на підставі ст. 62 ч. 1 КК УРСР засудив до шести років ВТТ суворого режиму. На представників правосуддя не вплинуло ні тяжке кардіологічне захворювання підсудного внаслідок перенесеного інфаркту, ні бойові медалі "За отвагу", "За взяття Берлина", ні позитивні характеристики педагога з багаторічним стажем¹.

Географія судових процесів проти інакодумців в 1980 р. була досить широкою. У Львові до десяти років ВТТ суворого режиму і п'яти років заслання за розповсюдження українського самвидаву засуджено Василя Курила². В Чернігові п'ять років таборів та три роки заслання отримав інженер "Черніговпромбуду" Анатолій Бедарьков, який настійно шукав виходу з тієї задушливої атмосфери, породженої тоталітарним режимом³. В Одесі обласний суд визначив три роки ВТТ Василю Барладяну. Як і перший, свій другий термін покарання він отримав за те, що не хотів змиритися з занепадом української культури, не міг погодитися з принизливим становищем інтелігента в наскрізь заідеологізованому суспільстві⁴.

Особливого значення надавали владні структури судовому процесу над видавцями "Українського вісника" (№ 7-8) лікарем-стоматологом з м.Червонограда Львівської області Степаном Хмарою, відповідальним секретарем "Українського біохімічного журналу" Олесем Шевченком, старшим інженером Київського виробничого об'єднання

1 Архів УСБУ в Кіровоградській обл.-Спр. 12755-П, т. 1.-Арк. 16, 41; т. 2.-Арк. 251, 284.

2 Вести из СССР...-Т. 1.-С. 467.

3 Архів УСБУ в Чернігівській обл.-Спр. П-14457, т. 2.-Арк. 338.

4 В мире Василя Барладяну-Бырладника//Наша

"Електронмаш" Віталієм Шевченком. Характерно, що в ході судового засідання в грудні 1980 р. фігурували не лише політичні звинувачення, а й робилися спроби представити українських патріотів користолюбцями, здирниками тощо. Так, в справі С.Хмари фігурували епізоди, пов'язані з заняттям його приватним підприємництвом.

Вдало скомпонувавши звинувачення, 24 грудня 1980 р. судова колегія в кримінальних справах Львівського обласного суду на чолі з Є.Крючковим-Дворецьким засудила Степана Хмару за сукупністю статей 62 ч. 1 та 150 КК УРСР до семи років позбавлення волі у виправно-трудовах таборих суворого режиму та п'яти років заслання; Віталія Шевченка - до семи років позбавлення волі у ВТТ суворого режиму та чотирьох років заслання (ст. 62, ч. 1); Олеса Шевченка - до п'яти років позбавлення волі у ВТТ суворого режиму та трьох років заслання¹.

В 1981 р. черговий термін ув'язнення отримали Володимир Гандзюк, Микола Плахотнюк, Генріх Алтунян, Григорій Приходько, Зіновій Антонюк.

В цьому ж році сумну статистику засуджень інакочинців поповнив викладач Ужгородського університету Павло Кампов. Хоча в останньому випадку і фігурувала чисто кримінальна стаття (стаття 83 ч. III - розкрадання державного майна) політична підоснова згаданого судового процесу ні в кого не викликала сумніву.

Одинадцять років до цього П.Кампов вже притягався до кримінальної відповідальності за розповсюдження листівок від імені "Партії відродження Прикарпатської Русі" з закликом бойкотувати на виборах кандидатів в депутати від Комуністичної партії, написання досить нестандартної книги "Двадцять п'ять років

---

¹ Архів УСБУ в Львівській обл.-Спр. П-57316, т. 18.-Арк. 117-152; Касьянов Г. Вказ.праця.-С. 146-147.

подій і розчарувань"¹.

Очевидно, що саме розчарування вивело на вулицю токаря заводу "Арсенал" Валерія Кравченка, який 5 грудня 1980 р. перед Спаською вежею Кремля розгорнув транспарант з текстом "Брежнев - кровопивця!" Аналогічні демонстрації проводив він і перед будинком ЦК Компартії України. Внаслідок цього у 1981 р. за сукупністю трьох статей - однієї політичної і двох чисто кримінальних, В.Кравченко був засуджений до чотирьох років ВТТ².

Не схильний до прилюдних демонстрацій робітник-електрозварник Василь Розлуцький довірив свої почуття паперу, написавши полемічні за змістом "Карпатські повісті", вірші "Коли минуло 40 років", "Іван Мазепа" та інші.

Критики від радянської юриспруденції кваліфікували їх як антирадянські документи і визначили автору за ст.187-1 три роки виправно-трудоих таборів³.

Серед судових процесів, які чи не найбільше привернули увагу світової демократичної громадськості в 1981 р., став суд над дружиною відомого українського дисидента М.Руденка - Раїсою, яка після засудження чоловіка активно продовжувала правозахисну діяльність. Подібний крок з боку радянського керівництва розцінювався міжнародними організаціями як повна зневага до прав людини, відсутність готовності йти на будь-які компроміси⁴.

Свою безкомпромісність владні структури довели і при вирішенні долі Ганни Шевчук з м.Біла Церква Київської області, яка була засуджена до трьох років ВТТ за участь в петиційній кампанії, збір інформації стосовно

¹ Вести из СССР...-Т. 2.-С. 67-68; т. 3.-С. 126-127.

² Зайцев Ю. Дисиденти//Молодь України.-1995.-6 квітня.

³ Вести из СССР...-Т. 1.-С. 420.

⁴ Там само.-С. 557, 575, 582.

українського правозахисного руху¹.

Написання петицій, заяв, листів до вищих органів державної влади та державного управління, засобів масової інформації, лідерів зарубіжних країн, на ім'я відомих радянських правозахисників, лягло в основу звинувачення за ст. 62 ч. 1 КК УРСР майстра Черкаського заводу "Будмашина" Леоніда Малишева, засудженого 8 грудня 1981 р. до п'яти років позбавлення волі і трьох років заслання².

Кілька судових процесів відбулося в 1982 р. Скрупульозно готувався суд у Львові над Михайлом Горинем. Відчувалося, що його організатори почували себе не дуже впевнено, оскільки прилучали до справи епізоди п'ятнадцятирічної давності. В останній момент був пущений в хід сумнівний документ "Соціальні дослідження русифікації в Україні", підкинутий М.Гориню. Разом з тим хиткість звинувачень не викликала заперечення у судової колегії, очолюваної вже знайомим нам Є.Крючковим-Дворецьким. Не вдаючись в подробиці, вона винесла Гориню суворий вирок - десять років позбавлення волі і п'ять років заслання³.

Своєрідним судом над переконаннями можна вважати процес над вчителем української мови та літератури, вихователем Тербовлянської спеціальної школи-інтернату Тернопільської області для слабозорих дітей Володимиром Андрушком. Останній, особливо не криючись, висловлювався за вихід України з складу СРСР і створення незалежної Української держави. З метою привернення уваги до національно-культурних проблем українського народу В.Андрушко зважився на безпрецедентний крок, розвісивши саморобні

¹ Там само.-Т. 2.-С. 11.

² Архів УСБУ в Черкаській обл.-Спр. 12240-ФПД, т. 4.-Арх. 225.

³ Архів УСБУ в Львівській обл.-Спр. П-22678, т.6.-Арк.

плакати з текстом "Хай живе незалежна соціалістична Україна!" при в'їзді в Київ з боку Житомирського шосе. Не знав він, що саме цього кроку чекали від нього оперативні працівники КДБ, які разом з "дружинниками" з'явилися рано-вранці (о 6 годині 30 хвилин) в безлюдному місці (13 км Житомирського шосе) і затримали "небезпечного державного злочинця". Суд, що відбувся в Тернополі 3 березня 1982 р. засудив педагога до п'яти років позбавлення волі в таборах суворого режиму з наступним п'ятирічним засланням¹.

За аналогічні злочини в 1982 р. до кримінальної відповідальності притягалися музикант з м.Ковеля Волинської області Анатолій Турченко (2 роки ВТТ); колишній політв'язень з Івано-Франківщини Василь Мазурак (10 років ВТТ особливого режиму); фізик з Одеси Сергій Бутов (5 років ВТТ і 2 роки заслання); студент КДУ Сергій Набока, кияни - ендокринолог Інна Чернявська, математик Лариса Лохвицька, перекладач Леонід Мілявський (3 роки ВТТ)², старший інженер Чернігівського облздороввідділу Микола Малиновський³.

Після повернення з таборів знову почалися неприємності у Зіновія Антонюка, якого 25 жовтня 1982 р. народний суд Московського району м.Києва засудив за "тунельство" до одного року ВТТ суворого режиму⁴.

Вкрай прискіпливо розглядалася 28 червня 1983 р. Вінницьким обласним судом справа вчителя з Могилів-Подільського Вілена Лисенка. В його неопублікованих віршах і висловлюваннях відшукали наклепи на радянський державний та суспільний лад, сподівання на його

¹Архів УСБУ в Тернопільській обл.-Спр. 7220-П, т. 3.-Арк. 341-346.

²Вести из СССР...-Т. 1.-С. 534; Т. 2.-С. 36, 111, 147.

³Архів УСБУ в Чернігівській обл.-Спр. П-14693, т. 1.-Арк. 260; т. 3.-Арк. 360.

⁴Вести из СССР...-Т. 2.-С. 167.

повалення. Як наслідок - три роки виправно-трудових таборів¹.

Хроніка правозахисного руху зберегла свідчення про засудження в 1984 р. киян Володимира Белікова (7 років ВТТ та 5 років заслання)², Геннадія Кишкіна (3 роки ВТТ)³, радіоінженера Остренка з м.Риги, покараного за ст. 62 КК УРСР за свою націоналістичну діяльність в м.Запоріжжі⁴.

В цьому ж році, 14 березня, отримав черговий термін ув'язнення талановитий журналіст і перекладач Валерій Марченко, який закінчився для нього трагічно. У вересні 1984 р. тяжко хворого на нирки Валерія переправили літаком з табору до ленінградської лікарні для в'язнів ім.Гааза. Однак і там, перебуваючи під пильним наглядом працівників КДБ, він не зміг отримати необхідну медичну допомогу. 7 жовтня 1984 р. у 37-річному віці В.Марченко помер, залишивши нащадкам свої надії і сподівання на духовне відродження України⁵. "...Ми висловлюємо глибокий жаль і обурення в зв'язку з передчасною смертю Валерія Марченка, - заявив Президент США Рональд Рейган, - його мужня боротьба за людську волю надихає усіх нас. Його загибель ставить нас перед фактом трагічного становища людських прав у Радянському Союзі - становища, яке засуджують усі американці"⁶.

Незважаючи на атмосферу таємничості, міжнародним

¹ Зайцев Ю. Дисиденти//Молодь України.-1995.-6 квітня.

² Вести из СССР...-Т. 4.-С. 25.

³ "Октябрьский праздник для меня как грех..."//Киевские ведомости.-1995.-11 октября; Курносов Ю.О. Інакомислення в Україні (60-ті - перша половина 80-х рр. XX ст.)-К., 1994.-С. 115-117.

⁴ Вести из СССР...-Т. 3.-С. 119.

⁵ Малаш М. Рабом не став...//Золоті ворота.-1991.-№ 3.-С. 145-152.

⁶ Марченко В. Листи до матері з неволі...-С. 449.

правозахисним організаціям стали відомі подробиці засудження 15 лютого 1985 р. старшого лейтенанта однієї з військових частин, дислокованих в м.Загорську Московської області, українця за національністю Григорія Куценка. Військовослужбовець отримав чотири роки ВТТ суворого режиму за те, що насмілився знайомитись з самвидавом, розповсюджувати твори Солженіцина, а також в колі своїх товаришів твердити, "...що Україна буцімто може існувати і без СРСР"¹. Ще суворіший вирок - 5 років ВТТ суворого режиму за ст. 62 отримав старший лейтенант Сергій Корнієнко. Як свідчить Ю.Зайцев, в 1987 р. він ще утримувався в таборах².

Наступні судові процеси проходили вже тоді, коли країна, отримавши згори необхідну директиву одностайно опанувала невідомі досі для неї поняття - "нове політичне мислення", "перебудова", "демократизація", "гласність".

Очевидно, саме "нового політичного мислення" бракувало судовій колегії Черкаського обласного суду, яка в травні 1985 р. засудила до шести років ВТТ суворого режиму і трьохрічного заслання головного економіста колгоспу ім.Чиковані Звенигородського району Черкаської області Василя Плосконоса. Із звинувачувального висновку довідуємось, що він від імені "Комітету партії народної єдності вільної України" поширював антирадянські документи, в яких твердив про пригноблення української нації, відсутність елементарних прав і свобод, "переслідування кращих синів і дочок України"³.

Повільно доходили нові віяння і до працівників

¹ Куценко Г. Спогади //Визвольний шлях - 1991. - №10. - С. 1254-1263

² Зайцев Ю. Дисиденти//Молодь України.-1995.-6 квітня.

³ Архів УСБУ в Черкаській обл.-Спр. 12236-ФПД, т. 1.-Арк. 3-6; т. 3.-Арк. 340-343.

Львівщини. Інакше як пояснити вирок Львівського обласного суду, який засудив за ст. 187-1 до двох років ув'язнення виконроба Івана Жулинчука. І вже зовсім незрозумілим здається нам судовий процес у Житомирі в грудні 1986 р., в ході якого чи не в останнє в юридичній практиці України щодо робітника текстильної фабрики Михайла Алексєєва застосована ст. 62, за якою підсудному визначалось чотири роки ВТТ суворого режиму^{1.*}

Наведені нами приклади необхідним чином розкривають практику боротьби владних структур з інакодумством, внаслідок якої у в'язницях і таборах опинилися найбільш активні та послідовні учасники українського національного руху, що прагнули об'єднати зусилля для створення умов вільного розвитку України, а також окремі громадяни, котрі більш рішуче висловлювали своє невдоволення існуючим державним й суспільним ладом.

По-справжньому езуїтським засобом придушення інакодумства залишалась в досліджуваній період каральна психіатрія, яка спиралась на спеціальні, вироблені на замовлення, науково-медичні концепції, ряд завжди покладливих лікарів, зневаживших, виголошену після студентської лави, клятву Гіппократа.

При цьому не варто вважати каральну психіатрію, винаходом останніх чотирьох десятиріч. Примусове лікування та ізоляція "бунтарів" в психіатричних лікарнях активно застосовувались в СРСР і в 20-30-х рр., хоча й не отримали такого розголосу. До 1945 р. функції медичних в'язниць, в тому числі і для українських

---

¹ Архів УСБУ в Житомирській обл.-Спр. 28835-П, т. 10.-Арк. 461.

* Ю.Зайцев, спираючись на поточну правозахисну літературу, невірно вказує термін покарання М.Алексєєву 10 років ВТТ і 5 років заслання.

політв'язнів, виконували окремі відділки звичайних психіатричних лікарень системи Народного комісаріату охорони здоров'я. Однак, вже в перші повоєнні роки на базі відповідних лікувальних закладів Ленінграду і Казані розгорнули свою діяльність спеціальні психіатричні лікарні системи Міністерства внутрішніх справ СРСР¹.

На початку 60-х рр. збільшення випадків примусових госпіталізацій, відомча неузгодженість поставили на порядок денний створення спеціальної психіатричної лікарні в Україні. Міністр внутрішніх справ УРСР Іван Головченко в 1962 р. намагався заручитися підтримкою Голови Ради Міністрів України Володимира Щербицького у створенні такого закладу на базі судово-експертного відділення Київської психіатричної лікарні ім.академіка Павлова².

Розширення функцій каральної психіатрії обумовило подальші кроки в цьому напрямку. Їх обґрунтування було викладене, зокрема, в 1967 р. у доповідній записці ЦК КПРС голови КДБ при Раді Міністрів СРСР Андропова, Генерального прокурора СРСР Руденка, міністра внутрішніх справ СРСР Щолокова, першого заступника міністра охорони здоров'я СРСР Данилова про розширення мережі лікувальних закладів для психічно хворих.

Підтримавши викладені у згадуваному документі пропозиції, секретаріат ЦК КПРС своєю постановою від 6 жовтня 1967 р. доручив Держплану СРСР внести пропозиції про виділення додаткових капіталовкладень на 1968-1970 рр. для будівництва нових та розширення наявних психіатричних лікарень, зобов'язав

¹ Державний архів Міністерства внутрішніх справ України (даді - ДА МВС України). - Ф. 3, оп. 1, спр. 257.-Арк. 258.

² ДА МВС України. -Ф. 3, оп. 1, спр. 261.-Арк. 108.

уряди РРФСР та УРСР, Московську Раду, виконкоми Ленінградської та Київської обласних та міських Рад "відшукати додаткові площі для переобладнання їх під спеціальні психіатричні заклади, а також негайно вирішити питання госпіталізації проживаючих в Москві, Ленінграді, Києві психічно хворих громадян, зі сторони яких можливі суспільно небезпечні дії". 17 січня 1968 р. рішення вищого політичного керівництва без застереження проштампувала президія Ради Міністрів СРСР¹.

Враховуючи, що ініціатором доповідної записки ЦК КПРС виступав ніхто інший як голова КДБ при Раді Міністрів СРСР, можна бути переконаним в тому, що його насамперед турбували проблеми дискредитації і суцільної ізоляції інакодумців.

Відома журналістка Євгенія Альбац в своїй оригінальній книзі вказує на ще одну доповідну записку Ю.Андропова ЦК КПРС від 29 квітня 1969 р., в якій викладався план використання мережі психіатричних лікарень для захисту "радянського державного і суспільного ладу"².

Очевидно, російська журналістка, стверджуючи наявність такого плану, все ж мала рацію, оскільки вже на початку лютого 1970 р. аналогічний комплекс питань почав активніше ставити Комітет державної безпеки при Раді Міністрів УРСР.

Як переконуємось з доповідної записки голови КДБ при Раді Міністрів УРСР В.Нікітченка ЦК КПУ, наполягаючи на розширенні мережі психіатричних закладів і навіть створенні "спеціальних трудових колоній для психічно хворих громадян, схильних до здійснення небезпечних антигромадських вчинків", він насамперед мав на увазі опікуваних його відомством осіб.

¹ РДАНИ. - Картотека постанов секретаріату ЦК КПРС.

² Альбац Є. Вказ. праця.-С. 157.

Керівник спецслужби, як не парадоксально, був глибоко переконаний в тому, що збільшення спеціальних психіатричних лікарень сприятиме скороченню "розповсюдження злісних антирадянських документів, вчинення хуліганських написів в громадських місцях, зменшенню кількості листів, направлених в різні інстанції"¹.

Генерала В.Нікітченка насамперед хвилював "стан здоров'я" Олексія Горошка з Кіровограда, Ольги Коновалової з Донецька, затриманих за розповсюдження антирадянських листівок; Бориса Ісаєнка з м.Харкова, Йосипа Маневича з м.Кам'янець-Подільського, Івана Каравасва з Кіровограда, надсилавших листи, заяви, петиції на адресу керівництва СРСР та УРСР, міжнародних організацій; Івана Грищука з м.Вишгорода, який скликав стихійний мітинг протесту будівників Київської ГЕС².

Цілком очевидно, що врахувати інтереси органів охорони здоров'я, покликаних стояти на варті інтересів хворого і силових структур, зацікавлених у вслякому вдосконаленні механізму каральної психіатрії, було нелегко. Це засвідчило бродіння в процесі розробки нормативної бази для примусової госпіталізації громадян. Досить розпливчато виглядав спільний наказ Міністерства охорони здоров'я СРСР та Міністерства внутрішніх справ СРСР № 345/209 від 15 травня 1969 р. "Про заходи по попередженню громадсько небезпечних дій психічно хворих"³. Не могла назвати речі своїми іменами і "Інструкція по невідкладній госпіталізації психічно хворих, що становлять громадську небезпеку", затверджена 26 серпня 1971 р. Міністерством охорони здоров'я, погоджена з Генеральною прокуратурою

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 370.-Арк. 5, 11.

² ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 370.-Арк. 6-8.

³ Там само.-Арк. 14.

СРСР та Міністерством внутрішніх справ СРСР. Тому всі без виключення випадки примусової госпіталізації, як зауважує правозахисник Анатолій Корягін, здійснювались всупереч існуючим нормативним документам¹.

Наскільки активно працював конвеєр примусового лікування, а точніше "соціально-медичного перевиховання" на рубежі 60-70-х рр., довідуємось з інформації від 2 листопада 1971 р. за підписом Прокурора УРСР Ф.Глуха, голови КДБ при Раді Міністрів УРСР В.Федорчука, Голови Верховного Суду УРСР А.Якименка.

Лише в 1967 - першому півріччі 1971 рр. за антирадянську пропаганду та агітацію, розповсюдження наклепницьких вигадок на радянський державний та суспільний лад в судовому та позасудовому порядку, через правоохоронні та медичні органи було примусово госпіталізовано 249 громадян².

Серед тих, хто в 60-80-х рр. відчув на собі всі досягнення та нововведення каральної психіатрії були - Микола Скоков, Василь Кондрук, Павло Скочок, Василь Триш, Василь Спиненко, Микола Сорокін, Борис Ковгар, Микола Плахотнюк, Леонід Плющ, Григорій Токаюк, Федір Король, Анатолій Лупиніс, Анатолій Ільченко, Ольга Ющенко, Віктор Зеркальцев, Любов Настушенко та багато інших.

Особливу небезпеку несли в собі масові операції, здійснювані напередодні важливих громадсько-політичних або міжнародних заходів - з'їздів, візитів лідерів зарубіжних країн, спортивних змагань. Наприклад, сотні тисяч киян та зарубіжних гостей, що спостерігали в столиці України за програмою XXII Олімпійських ігор, навіть не здогадувались про митарства 320 громадян, примусово запропорених в психіатричні лікарні напередодні

¹ Архів УСБУ в Харківській обл.-Спр. 034144, т. 3.-Арк. 2.

² ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 546.-Арк. 79.

великого спортивного свята¹.

Разом з тим, було б невірним вважати, що злочини проти людини, етапування у в'язниці і табори кращих представників інтелігенції, накладення гамівної сорочки на інакодумців залишалися непоміченими серед громадськості, не знаходили відгуку в українському суспільстві.

Вже в листопаді 1965 р. до ЦК КПРС та ЦК Компартії України надійшов лист, підписаний кінорежисером Сергієм Параджановим, авіаконструктором Олегом Антоновим, композиторами Віталієм Кирейком, Платоном Майбородою, письменниками Ліною Костенко, Іваном Драчем, Леонідом Серпиліним. За його загальним спокійним тоном проглядаються рішучі нотки. "...Створилася тривожна атмосфера, - говорилося в листі - в якій ширяться найрізноманітніші, часом фантастичні й панічні чутки й домисли. Ми вважаємо, що слід розвіяти їх публічними роз'ясненнями по суті справи з боку відповідних державних органів. Ми стурбовані тим, що всі ці події відібуваються негативно на станові українського культурного життя, зокрема на настроях творчої молоді. Вважаємо також, що в наш час, коли відновлені ленінські принципи соціалістичної демократії, ми вправі сподіватися відкритого публічного розгляду цієї справи - як гарантії справедливості"².

Через кілька місяців, в лютому 1966 р., спокій владних структур знову порушили З.Франко, М.Коцюбинська, Г.Кочур, І.Драч, І.Дзюба, Ф.Жилко, Б.Антоненко-Давидович, В.Чорновіл та ще 70 їх товаришів. Останні безпосередньо звернулись до Прокурора УРСР Ф.Глуха, голови КДБ при Раді Міністрів УРСР В.Нікітченка і висловили своє глибоке занепокоєння

¹ ДА МВС України.-Ф. 54, оп. 1, спр. 556.-Арк. 170,

² Чорновіл В. Правосуддя чи рецидиви терору?//Київ.-1990.-№ 7.-С. 55.

подальшою долею заарештованих Валентина Мороза, Дмитра Іващенко, Михайла Озерного, Івана Світличного, Панаса Заливахи, Богдана Гориня, Михайла Косіва, Івана Геля та інших.

Вагоме слово на захист свого побратима по творчому цеху Панаса Заливахи сказали члени Спілки художників України С.Кириченко, О.Данченко, Ю.Якутович, Л.Семикіна, Г.Зубченко, Г.Севрук, В.Кушнір, А.Горська, В.Зарецький, А.Німенко¹.

Подібно вибуху небувалої сили прозвучав у березні 1968 р. у високих владних коридорах "лист 139"* на ім'я Генерального секретаря ЦК КПРС Л.Брежнєва, Голови Ради Міністрів СРСР О.Косигіна, Голови Президії Верховної Ради СРСР М.Підгорного.

"...Факти говорять про те, - зазначалося в листі, - що здійснювані в останні роки політичні процеси стають формою придушення інакодумців, формою придушення громадської активності і соціальної критики, вкрай необхідної для здоров'я будь-якого суспільства. Вони свідчать про посилення реставрації сталінізму..." Під колективною заявою стояли підписи членів-кореспондентів АН УРСР, докторів фізико-математичних наук, професорів А.Скорохода, Ю.Соколова, Ю.Березанського, А.Ситенка, К.Толпиго; доктора фізико-математичних наук, професора, лауреата Ленінської премії А.Лубченка; доктора філологічних наук О.Білецького; кінорежисера,

¹ Чорновіл В. Правосуддя чи рецидиви терору?//Київ.-1990.- № 7.-С. 56-57.

* Ініціаторами написання листа та збору підписів виступили завідувачий лабораторією Інституту кібернетики АН УРСР Віктор Боднарчук, доцент Київського державного університету ім.Т.Шевченка Михайло Білецький, літератори Іван Світличний та Іван Дзюба, старший науковий співробітник Інституту ядерних досліджень АН УРСР Юрій Цехмістренко та його дружина, молодший науковий співробітник Інституту напівпровідників АН УРСР Ірина Заславська (ДА СБУ.- Спр. 58109-ПФ, т. 3.-Арк. 151-153; 166-168; спр. 69260-ФП, т. 6.-Арк. 31, 219).

лауреата міжнародних кінофестивалів С.Параджанова; кандидата фізико-математичних наук І.Дзюба; літераторів І.Світличного, І.Дзюби, Г.Кочура, В.Шевчука, Л.Костенко, М.Коцюбинської, Б.Харчука, З.Франко, Є.Сверстюка, В.Стуса, В.Коломійця, І.Драча, М.Вінграновського, В.Некрасова; кандидата історичних наук М.Брайчевського; мистецтвознавця Р.Корогодського; робітника Я.Кендзьора; педагога Л.Орел; члена Спілки композиторів України Л.Яценка та багатьох інших¹.

Для того, щоб хоч якось приглушити широкий громадський резонанс, викликаний появою листа, перший секретар ЦК КПУ П.Шелест доручив апарату, партійним органам на місцях, керівництву Академії наук України, творчих спілок серйозно розібратися з тими, хто своїм авторитетом підтримав "жменьку відщепенців"².

Незважаючи на різноманітні проробки, залякування, утиски, українська еліта так і не сприйняла офіційну точку зору, не відвернулася від політ'в'язнів, не залишила їх наодинці з собою. І вищому політичному керівництву, і спецслужбам було добре відомо про існування фонду допомоги переслідуваним*, створеного з ініціативи Вячеслава Чорновола та Івана Світличного. Вищеозначений "фонд" матеріально підтримували письменники А.Малишко, О.Гончар, О.П'янов, перекладач Ю.Кочержинський, історики М.Брайчевський, О.Компан та інші³.

Письменниця Любов Забашта, історики Олена Апанович та Олена Компан зібрали 600 крб. для придбання житла поету Миколі Холодному. Українські художники

¹ ЦДАГО України.-Ф. 1, оп. 25, спр. 127.-Арк. 72-83.

² Там само.-Спр. 1.-Арк. 164; спр. 4.-Арк. 270-271.

* В документальних матеріалах та літературі зустрічається також назва "Громадська каса".

³ Національні відносини в Україні у ХХ ст...-С. 410.

з ініціативи Алли Горської склали 400 крб. на теплий одяг Панасу Заливасі. Свої невеликі заощадження надсилали з Канади для підтримки українських інакодумців дочка Івана Франка - Ганна Франко-Ключко, викладач Квебецького університету, історик Роман Сербин, вчителька музики Тетяна Ткаченко та інші.

На початку 70-х рр. серед київської інтелігенції виникла ідея оформлення передплати періодичних видань для ув'язнених. Кошти на реалізацію цього задуму також збиралися "по колу"¹.

Незмінною залишалася і моральна підтримка українських дисидентів. Наприклад, коли у вересні 1965 року була порушена кримінальна справа проти Івана Світличного за розповсюдження літературних творів поета Василя Симоненка², на захист літератора став голова СПУ Олесь Гончар. 10 листопада 1965 р. він відвідав першого секретаря ЦК КПУ П.Шелеста і намагався переконати партійного лідера республіки в необхідності створення належних умов для праці таких "талановитих молодих людей як Іван Світличний та Іван Дзюба"³.

Відомий український перекладач, автор численних перекладів Дж.Бокаччо, Й.Гете, В.Шекспіра Микола Лукаш не тільки не захотів в 1972 р. приєднатися до кампанії засудження Івана Дзюби, а й виступив в Спілці письменників України з заявою, в якій назвав арешт літературного критика незаконним і висловив бажання відбутися покарання за нього⁴.

Як не намагалися владні структури наглухо закрити двері психіатричних лікарень, інформація про чинимі в них безчинства ставали надбанням громадськості.

¹ ДА СБУ.-Спр. 68805-ФП, т. 12.-Арк. 278, 344, 336, 339, 344; спр. 69260-ФП, т. 2.-Арк. 239-240.

² ДА СБУ.-Спр. 68805-ФП, т. 8.-Арк. 1-2.

³ Шелест П.Е. ...Да не судимы будете...-С. 256.

⁴ Коваль В. "Ласкаво прошу дозволити мені відбутися замість нього ув'язнення"//Дніпро.-1991.-№ 11-12.-С. 198-199.

Свій високий лікарський обов'язок виконав до кінця лікар-психіатр Київської міської станції швидкої допомоги Семен Глузман*. На початку 70-х рр., спираючись на допомогу адвоката С.Калістратової**, письменника Віктора Некрасова, численні свідчення приватних осіб, які близько знали генерала Петра Григоренка, він зумів провести заочну судово-психіатричну експертизу відомого правозахисника, направленого в 1970 р. на примусове лікування¹. Його висновки повністю спростовували діагнози московських світил з Інституту судової психіатрії ім.В.Сербського, які, забувши про медичну етику, слухняно виконували соціальне замовлення***.

Виходячи з наслідків незалежної судово-психіатричної експертизи письменник В.Некрасов делікатно запитував головного судово-психіатричного експерта країни, академіка А.Снежневського наскільки досвід і становище в науці дозволяють йому миритися з існуючим беззаконням.

Чимало особистих зусиль для викриття злочинів каральної психіатрії доклав кандидат медичних наук,

---

* За правозахисну діяльність С.Глузман засуджений в жовтні 1972 року Київським обласним судом за ст. 62 КК УРСР до 7 років ВТТ суворого режиму і 3 років заслання (ДА СБУ.-Спр. 69267-ФП, т. 9.-Арк. 339),

Адвокат П.Григоренка Софія Калістратова таємно перенесла з кримінальної справи і передала через В.Некрасова С.Глузману всі без виключення матеріали психіатричних експертиз (Миф о застое. - Л., 1991. - С. 226-227).

¹ ДА СБУ.-Спр. 69267-ФП, т. 2.-Арк. 101, 149; Дивна, дика професія - опір злу//Україна.-1990.-№ 33.-С. 14.

Директор Державного наукового центру соціальної і судової психіатрії ім.В.Сербського, створеного на базі колишнього Інституту судової психіатрії доктор медичних наук Тетяна Дмитрієва в своєму інтерв'ю хоча і частково виправдовувала дії своїх колег, але все ж таки була змушена визнати існування в 60-х - на початку 80-х років розширювального підходу до встановлення неосудності серед дисидентів (Мы тихо сходим с ума...//Аргументы и факты. -1995.-№ 6.-С. 3).

лікар-психіатр Харківського обласного психоневрологічного диспансеру Анатолій Корягін. 3 грудня 1979 р. він увійшов як консультант до "Комісії по розслідуванню використання психіатрії в політичних цілях", що функціонувала в Москві з 1977 р.

Остання направляла А.Корягіну для проведення незалежних експертиз громадян, що зазнавали переслідувань, використовувала висновки харківського лікаря в своїй правозахисній діяльності¹.

Власні спостереження, спілкування з людьми, вдумливе ставлення до кожного конкретного випадку, дозволили Анатолію Корягіну виступити з суворо документованою, публіцистичною за своїм характером, працею "Пацієнти мимоволі", яка розкривала механізм використання психіатрії в боротьбі з інакодумством*.

Як переконуємось, нагальну необхідність надання допомоги в'язням психіатричних лікарень усвідомлювало все більше число наших співвітчизників. Зокрема, Анатолій Гланц з Горлівки Донецької області намагався зініціювати створення фонду ім.Чаадаєва** , який би

¹ Архів УСБУ в Харківській обл.-Спр. 034144-П, т. 1.-Арк. 72 зв., 109-110; Независимый психиатрический журнал.-1992.-III-IV.-С. 7.

* За правозахисну діяльність А.Корягін засуджений в червні 1981 р. Харківським обласним судом за ст. 62 ч. 1 КК УРСР, ст. 218 ч. 1 КК УРСР до 7 років ВТТ суворого режиму та 5 років заслання. В своїй заяві з приводу арешту лікар писав: "...Результати організованого наді мною слідства і суду наперед вирішені. Я відмовляюсь брати в них будь-яку участь, оскільки розглядаю їх як приклад кричущого беззаконня, яким завжди є переслідування, втілене в форму юридичної акції. (Архів УСБУ в Харківській обл.-Спр. 034144-П, т. 3.-Арк. 78; т. 5-Арк. 187).

** Чаадаєв Петро Якович (1794-1850) - російський мислитель та публіцист, автор критичної праці "Листи про філософію історії", яка отримала негативну реакцію правлячої верхівки. "Височайшим повелінням" оголошений божевільним і відлучений від суспільного життя.

ставив за мету надання матеріальної допомоги жертвам психіатрії та їх сім'ям, а також публікацію відомостей про госпіталізації в психіатричні лікарні за політичними мотивами¹.

Член Української Гельсінської групи Йосип Зісельс, використовуючи розрізнені відомості вів докладну картотеку ув'язнених в психіатричних лікарнях, намагався довести зібрану інформацію до відома міжнародних організацій. Лише арешт 8 грудня 1978 р. завадив йому завершити розпочату працю².

Результати роботи правозахисників по викриттю злочинів каральної психіатрії були настільки вагомими, що їх важко було заперечити, незважаючи на неймовірні зусилля таких "придворних психіатрів" як А.Снежневський, Г.Морозов, Е.Бабаян, М.Вартанян та інших. Світове лікарське товариство все більше відверталось від своїх радянських колег, які діяли на догоду владоможців.

Вже в 1971 р. на Всесвітньому конгресі з психіатрії у Мексиці радянська психіатрична школа зазнавала критики з боку провідних вчених зарубіжних країн. В січні 1976 р. в Женеві за участю 56 відомих психіатрів був заснований "Ініціативний комітет проти зловживань психіатрією в політичних цілях", який сподівався організувати обговорення питань "про зловживання психіатрією в СРСР".

Принципову позицію зайняв Королівський коледж психіатрів у Великобританії. В травні 1976 р. на його з'їзді було прийнято рішення звернутися до учасників VI Всесвітнього конгресу в Гонолулу (США) з вимогою засудити "систематичне використання психіатрії в СРСР в політичних цілях". Для вивчення свідчень зловживання

¹ Вести из СССР...-Т. 4.-С. 158.

² Архів УСБУ в Чернівецькій обл.-Спр. П-7302, т. 1.-Арк. 1, т. 2.-Арк. 34.

психіатрією при Королівському коледжі створювалася спеціальна робоча група¹.

На Генеральній асамблеї Союзу французьких психологів була прийнята резолюція з вимогою "припинення використання психіатрії в репресивних цілях".

Єдине, що могла протиставити радянська сторона авторитетній думці вчених з світовим ім'ям, так це комплекс ідеологічних і пропагандистських заходів, викладений в секретному листі до ЦК КПРС від 22 жовтня 1976 р. міністра охорони здоров'я СРСР, академіка Бориса Петровського. Останній, передбачав не стільки виправлення існуючого становища, скільки націлював на використання різноманітних каналів для розповсюдження вигідної для СРСР інформації. Не випадково ж "План заходів по протидії здійснюваній на заході антирадянській кампанії з приводу "використання психіатрії в СРСР у політичних цілях" розроблявся безпосередньо під керівництвом головного ідеолога КПРС М.Сулова та голови КДБ при Раді Міністрів СРСР Ю.Андропова².

Різного роду політичні та ідеологічні кампанії не могли зламати волю і самих політв'язнів. Перебуваючи у в'язницях, таборах, психіатричних лікарнях, вони продовжували чинити опір режиму. Далеко від України, за колючим дротом продовжували діяти Українська гельсінська група, в яку вступали все нові й нові члени. Ширилася і петиційна кампанія, яка нараховувала кілька тисяч петицій, заяв, скарг, листів.

Українські політв'язні, блокуючись з правозахисниками інших республік колишнього СРСР, активно домагалися статусу політв'язня, в нелюдських умовах відстоювали власну гідність.

В ряді випадків, не маючи змоги приборкати непокірних, владні структури обирали для себе менше зло,

¹ РДАНІ.-Ф. 89, пер. 37, спр. 50.-Арк. 22-23.

² Там само.

наважившись випустити на Захід найбільш активних правозахисників.

За пропозицією Комітету держбезпеки СРСР, схваленою постановою ЦК КПРС від 16 листопада 1978 р. в обмін на засуджених в США радянських розвідників Черняєва та Енгера були відпущені п'ять дисидентів і серед них Валентин Мороз.

Бажаючи хоча б частково зберегти власний престиж, керівництво СРСР представило цю акцію як "видворення" з країни злісних кримінальних злочинців, позбавивши їх радянського громадянства¹.

Одночасно з цим усіма можливими засобами підштовхувалися до еміграції учасники Української Гельсінської групи Ніна Строкатова, Святослав Караванський, Петро Вінс, Петро Григоренко, Володимир Маленкович, Надія Світлична, які в кінці 70-х - на початку 80-х рр. були змушені залишити рідну землю. Однак, перебуваючи далеко від Батьківщини, вони не зрадили ідей і принципів своєї боротьби. Ніякі переслідування, ув'язнення, видворення не могли примусити звернути з обраного шляху тих, хто свідомо став на нього заради майбутнього України, українського і всіх інших народів, які пов'язали з нею свою долю.

Підсумовуючи викладене, слід зазначити, що в кінці 1950-х - першій половині 80-х рр. політичні репресії в Україні, хоча і поступалися періоду 20-х - першої половини 1950-х рр. за своїми масштабами, однак набували не менш потворних форм. Все це найнегативнішим чином вплинуло на духовне життя республіки, сприяло поступовому ствердженню в ній атмосфери байдужості і нігілізму. Водночас ніякі переслідування не звели нанівець український національний рух, що продовжував залишатися тією силою, навколо якого гуртувалося все здорове і прогресивне в українському суспільстві.

¹ РДАНІ.-Ф. 89, пер. 25, спр. 38.-Акр. 1-3.